

Прва књига Самуилова која се зове и Прва књига о царевима

*Анина молитва и услишење. Самуилово
рођење и посвећивање за службу светињи.*

¹ Беше један човек из Раматајим-Софима, из горе Јефремове, коме име беше Елкана син Јероама, сина Елива, сина Това, сина Суфовог, Ефраћанин.

² И имаше две жене, једној беше име Ана а другој Фенина; и Фенина имаше деце, а Ана немаше деце.

³ И иђаше тај човек сваке године из свог града да се поклони и принесе жртву Господу над војскама у Силом; а онде беху два сина Илијева, Офније и Финес, свештеници Господњи.

⁴ И један дан кад Елкана принесе жртву, даде Фенини жени својој и свим синовима њеним и кћерима њеним по део;

⁵ Ани пак даде два дела, јер љубљаше Ану, а њој Господ беше затворио материцу.

⁶ И противница је њена врло цвељаше пркосећи јој што јој Господ беше затворио материцу.

⁷ Тако чињаше Елкана сваке године, и Ана хођаше у дом Господњи, а она је цвељаше, те плакаше и не јеђаше.

⁸ А Елкана муж њен рече јој једном: Ана, зашто плачеш? И зашто не једеш? И зашто је срце твоје невесело? Нисам ли ти ја бољи него десет синова?

⁹ А Ана уста, пошто једоше и пише у Силому; а Илије свештеник сеђаше на столици, на прагу дома Господњег.

¹⁰ И она, тужна у срцу помоли се Господу плачући много.

¹¹ И заветова се говорећи: Господе над војскама! Ако погледаш на муку слушкиње своје, и опоменеш ме се, и не заборавиш слушкиње своје, него даш слушкињи својој мушко чедо, ја ћу га дати Господу докле је год жив, и бритва неће прећи преко главе његове.

¹² И кад се она дуго мољаше пред Господом, Илије мотраше на уста њена.

¹³ Али Ана говораше у срцу свом, уста јој се само мицаху а глас јој се не чујаше; стога Илије помисли да је пијана.

¹⁴ Па јој рече Илије: Докле ћеш бити пијана? Отрезни се од вина свог.

¹⁵ Али Ана одговори и рече: Нисам пијана, господару, него сам жена тужна у срцу; нисам пила вина ни силовитог пића; него изливам душу своју пред Господом.

¹⁶ Немој једначити слушкиње своје с неваљалом женом; јер сам од велике туге и жалости своје говорила досад.

¹⁷ Тада одговори Илије и рече: Иди с миром; а Бог Израилјев да ти испуни молбу, за шта си Га молила.

¹⁸ А она рече: Нека нађе слушкиња твоја милост пред тобом! Тада отиде жена својим путем, и једе, и лице јој не беше више као пре.

¹⁹ И сутрадан уранише, и поклонише се Господу, и вратише се и дођоше кући својој у Рамат. И Елкана позна Ану жену своју, и Господ се опомену ње.

20 И кад би време, пошто Ана затрудне, роди сина и наде му име Самуило, јер, рече, испросих га у Господа.

21 Потом пође онај човек Елкана са свим домом својим да принесе Господу годишњу жртву и завет свој.

22 Али Ана не пође, јер рече мужу свом: Докле одојим дете, онда ћу га одвести да изађе пред Господа и остане онде до века.

23 И рече јој Елкана, муж њен: Чини како ти драго; остани докле год не одојиш; само да хоће Господ испунити реч своју. И тако жена оста; и дојаше сина свог докле га не одоји.

24 А кад га одоји, одведе га са собом узевши три телета и ефу брашна и мех вина, и уведе га у дом Господњи у Силому; а дете беше још мало.

25 И заклаше теле и доведоше дете к Илију.

26 И она рече: Чуј господару, како је жива душа твоја, господару, ја сам она жена која је стајала овде код тебе молећи се Господу.

27 Молих се за ово дете, и испуни ми Господ молбу моју, за шта сам Га молила.

28 Зато и ја дајем њега Господу, докле је год жив, да је дат Господу.

И поклониле се онде Господу.

2

Анина песма у хвалу. Пакост синова Илијевих; објављивање суда.

1 И Ана се помоли и рече:

Развесели се срце моје у Господу;
подиже се рог мој у Господу;

отворише се уста моја на непријатеље моје,
јер сам радосна ради спасења Твог.

² Нема светог као што је Господ;
јер нема другог осим Тебе;
и нема стене као што је Бог наш.

³ Не говорите више поносито,
и нека не излазе из уста ваших речи охоле;
јер је Господ Бог који све зна,
и он удешава намере.

⁴ Лук јунацима сломи се,
и изнемогли опасаше се снагом.

⁵ Који беху сити, наимају се за хлеб;
а који беху гладни, нису више;
и нероткиња роди седморо,
а која имаше деце, изнеможе.

⁶ Господ убија, и оживљује;
спушта у гроб, и извлачи.

⁷ Господ сиромаши и богати;
понижује и узвишује.

⁸ Сиромаша подиже из праха,
и из буњишта узвишује убог да га посади с
кнезовима,
и даје им да наследе престо славе;
јер су Господњи темељи земаљски,
и на њима је основао васиљену.

⁹ Сачуваће ноге милих својих,
а безбожници ће умукнути у мраку;
јер својом снагом неће човек надјачати.

¹⁰ Који се супроте Господу, сатрће се;
на њих ће загрмети с неба;
Господ ће судити крајевима земаљским,
и даће снагу цару свом,
и узвисиће рог помазанику свом.

11 Потом отиде Елкана у Рамат кући својој, а дете служаше Господу пред Илијем свештеником.

12 А синови Илијеви беху неваљали, и не знаху за Господа.

13 Јер у тих свештеника беше обичај према народу: кад ко приношаше жртву, долажаше момак свештеников док се куваше месо с виљушкама трокраким у руци,

14 и забаташе у суд, или у kotaо, или у таву, или у лонац, и шта се год набодје на виљушке узимаше свештеник. Тако чињаху свему Израилју који долажаше у Силом.

15 Тако и пре него би запалили сало, дошао би момак свештеников, те би рекао човеку који приношаше жртву: Дај месо да испечем свештенику, јер ти нећу примити месо кувано, него сирово.

16 Ако би му тада човек одговорио: Нека се прво запали сало, па онда узми шта ти год душа жели; он би рекао: Не, него дај сада, ако ли не даш, узећу силом.

17 И грех оних младића беше врло велик пред Господом, јер људи не мараху за принос Господњи.

18 А Самуило служаше пред Господом, још дете у оплећку ланеном.

19 А мати му начини мали плашт и донесе му, и тако чињаше сваке године долазећи с мужем својим да принесе жртву годишњу.

20 А Илије благослови Елкану и жену његову говорећи: Господ да ти да порода од те жене за овог ког је дала Господу! И отидоше у своје место.

21 И Господ походи Ану, и она затрудне и роди три сина и две кћери. А дете Самуило растијаше

пред Господом.

²² А Илије беше врло стар, и чу све што чињаху синови његови свему Израилју, и како спаваху са женама које долажаху гомилама на врата шатора од састанка.

²³ И говораше им: Зашто то радите? Јер чујем зле речи о вама од свега народа.

²⁴ Немојте, децо моја; јер није добро шта чујем; отпађујете народ Господњи.

²⁵ Кад човек згреши човеку, судиће му судија; али кад ко згреши Господу, ко ће молити за њ? Али не послушаше оца свог, јер Господ хтеде да их убије.

²⁶ А дете Самуило растијаше и беше мио Господу и људима.

²⁷ Тада дође човек Божји к Илију, и рече му: Овако вели Господ: Не јавих ли се дому оца твог, кад беху у Мисиру у кући Фараоновој?

²⁸ И изабрах га између свих племена Израилјевих себи за свештеника да приноси жртве на олтару мом и да кади кадом и носи оплећак преда мном, и дадох дому оца твог све жртве огњене синова Израилјевих?

²⁹ Зашто газите жртву моју и принос мој, које сам заповедио да се приносе у шатору? И пазиш синове своје већма него мене, да се гојите првинама свих приноса Израилја, народа мог?

³⁰ Зато Господ Бог Израилјев каже: Рекао сам доиста: Дом твој и дом оца твог служиће преда мном до века; али каже Господ: Неће бити тако, јер оне ћу поштовати који мене поштују, а који мене презиру, биће презрени.

³¹ Гле, иду дани кад ћу одсећи теби руку и руку дому оца твог, да не буде старца у дому твојем.

³² И видећеш невољу у шатору место свега добра што је Господ чинио Израиљу; неће бити старца у дому твојем довека.

³³ А кога од твојих не истребим испред олтара свог, онај ће остати да ти чиле очи и да ти се цвели душа; и сав подмладак дома твог умираће у најбољим годинама.

³⁴ И ово да ти је знак шта ће доћи на оба сина твоја, на Офнија и Финеса: у један дан погинуће обојица.

³⁵ А себи ћу подигнути свештеника верног, он ће радити по срцу мом и по души мојој; и сазидаћу му тврђу кућу, и он ће ходити пред помазаником мојим вазда.

³⁶ И ко остане од дома твог, доћи ће да му се поклони за сребрну новцу и за комад хлеба, и говориће: Прими ме у какву службу свештеничку да имам комад хлеба.

3

Самуило се удостоји првог откривења и познаше да је веран пророк Господњи.

¹ А дете Самуило служаше Господу пред Илијем; и реч Господња беше ретка у оно време, и не јављаху се утваре.

² Једном у то време Илије лежаху на свом месту; а очи му почињаху тамнети те не могаху видети.

³ И Самуило лежаху у дому Господњем где беше ковчег Божји, и жишци Господњи још не беху погашени.

⁴ И викну Господ Самуила, а он рече: Ево ме.

⁵ И притрча к Илију, и рече му: Ево ме, што си ме звао? А он рече: Нисам те звао, иди лези. И он отиде и леже.

⁶ А Господ опет викну Самуила, и Самуило уста, и отиде к Илију, и рече: Ево ме, што си ме звао? А он рече: Нисам те звао, сине; иди лези.

⁷ А Самуило још не познаваше Господа, и још му не беше јављена реч Господња.

⁸ Тада опет викну Господ Самуила трећи пут, и он уста и отиде к Илију, и рече: Ево ме, што си ме звао? Тада разуме Илије да Господ зове дете.

⁹ И рече Илије Самуилу: Иди лези; а ако те зовне, а ти реци: Говори Господе, чује слуга твој. И Самуило отиде, и леже на своје место.

¹⁰ А Господ дође и стаде; и зовну као пре: Самуило! Самуило! А Самуило рече: Говори, чује слуга твој.

¹¹ И рече Господ Самуилу: Ево учинићу нешто у Израилју да ће зујати оба уха свакоме ко чује.

¹² У тај дан ћу учинити Илију све што сам говорио за кућу његову, од почетка до краја.

¹³ Јер сам му јавио да ћу судити дому његовом довека за неваљалство, за које је знао да њим навлаче на се проклетство синови његови, па им није забранио.

¹⁴ Зато се заклех дому Илијевом да се неће очистити неваљалство дома Илијевог никаквом жртвом ни приносом довека.

¹⁵ И Самуило спава до јутра, па отвори врата дома Господњег. Али се бојаше Самуило казати Илију за утвару.

¹⁶ А Илије зовну Самуила и рече: Самуило, сине! А он рече: Ево ме.

¹⁷ А он рече: Какве су речи што ти је казао? Немој затајити од мене; тако ти учинио Бог и тако ти додао, ако затајиш од мене шта год ти је казао.

¹⁸ И Самуило му каза све, и ништа не затаји од њега. А он рече: Господ је, нека чини оно што Му је воља.

¹⁹ А Самуило растијаше, и Господ беше с њим, и не пусти да падне на земљу ниједна реч његова.

²⁰ И сав Израил од Дана до Вирсавеје позна да је Самуило веран пророк Господњи.

²¹ И Господ се стаде опет јављати у Силому, јер се Господ јављаше Самуилу у Силому речју Господњом.

4

Филистеји побеђују синове Израилеве и односе ковчег завета. Смрт Илијева и његових синова.

¹ И шта рече Самуило, зби се свему Израилју.

Јер Израил изађе на војску на Филистеје, и стадоше у логор код Евен-Езера, а Филистеји стадоше у логор у Афеку.

² А Филистеји се уврсташе према Израилју, и кад се отвори бој, разбише Филистеји Израиља, и изгibe их у боју у пољу око четири хиљаде људи.

³ И кад народ дође у логор, рекоше старешине Израилеве: Зашто нас данас разби Господ пред Филистејима? Да донесемо из Силома ковчег завета Господњег, да буде међу нама и избави нас из руку непријатеља наших.

⁴ И народ посла у Силом да донесу оданде ковчег завета Господа над војскама, који седи на херувимима; а беху онде код ковчега завета Господњег два сина Илијева, Офније и Финес.

⁵ А кад дође ковчег завета Господњег у логор, повика сав Израилъ од радости да земља зајеча.

⁶ А Филистеји чувши веселу вику рекоше: Каква је то вика весела у логору јеврејском? И разумеше да је дошао ковчег Господњи у логор њихов.

⁷ И уплашише се Филистеји кад рекоше: Бог је дошао у логор. И говораху: Тешко нама! Јер то није бивало пре.

⁸ Тешко нама! Ко ће нас избавити из руку тих силних богова? То су богови што победише Мисирце у пустињи свакојаким мукама.

⁹ Охрабрите се, и будите људи, о Филистеји! Да не служите Јеврејима као што су они вама служили; будите људи и удрите.

¹⁰ И Филистеји ударише, и Израилъци се опет разбише и побегоше к шаторима својим; и бој беше врло велик, јер паде из Израилъа тридесет хиљада пешака.

¹¹ И ковчег Божји би отет, и два сина Илијева, Офније и Финес погибоше.

¹² А један између синова Венијаминових побеже из боја, и дође у Силом исти дан раздртих хаљина и главе посуте прахом.

¹³ И кад дође, гле, Илије сеђаше на столици у крају пута погледајући; јер срце његово беше у страху за ковчег Божји. И дошав онај човек у град каза гласе, и стаде вика свега града.

¹⁴ А Илије чувши вику рече: Каква је то врева? И човек брже дотрча да јави Илију.

¹⁵ А Илију беше деведесет и осам година, и очи му беху потамнеле, те не могаше видети.

¹⁶ И рече човек Илију: Ја идем из боја, утекох данас из боја. А он рече: Шта би, сине?

¹⁷ А гласник одговарајући рече: Побеже Израилљ испред Филистеја, и изгibe много народа, и оба сина твоја погiboше, Офније и Финес, и ковчег Божји отет је.

¹⁸ А кад спомену ковчег Божји, паде Илије са столице наузнако код врата и сломи врат и умре, јер беше човек стар и тежак. Он би судија Израилљу четрдесет година.

¹⁹ А снаха његова, жена Финесова, беше трудна и на том доба, па чувши глас да је ковчег Божји отет и да јој је погинуо свекар и муж, сави се и породи, јер јој дођоше болови.

²⁰ И кад умираше, рекоше јој које стајаху код ње: Не бој се, родила си сина. Али она не одговори, нити хајаше за то.

²¹ Него детету наде име Ихавод говорећи: Отиде слава од Израилља; јер ковчег Божји би отет, и свекар јој и муж погiboше.

²² Зато рече: Отиде слава од Израилља; јер би отет ковчег Божји.

5

Ковчег завета у храму Дагоновом. Зло Филистеја.

¹ А Филистеји узеше ковчег Божји, и однесоше из Евен-Езера у Азот.

² И узевши Филистеји ковчег Божји унесоше га у дом Дагонов, и наместише га до Дагона.

³ А сутрадан кад усташе Азоћани рано, а то Дагон лежахше ничице на земљи пред ковчегом Господњим; и они узеше Дагона и метнуше га опет на његово место.

⁴ А кад сутрадан рано усташе, гле, опет Дагон лежахше ничице на земљи пред ковчегом

Господњим, а глава Дагону и обе руке одсечене беху на прагу; само труп од Дагона беше остао.

⁵ Зато свештеници Дагонови и који год улазе у дом Дагонов не стају на праг Дагонов у Азоту до данас.

⁶ Тада отежа рука Господња Азоћанима, и мораше их и удараше их шуљевима у Азоту и међама његовим.

⁷ А кад Азоћани видеше шта је, рекоше да не стоји код нас ковчег Бога Израилјевог; јер је рука Његова тешка над нама и над Дагоном богом нашим.

⁸ И послаше, те сабраше к себи све кнезове филистејске, и рекоше им: Шта ћемо чинити с ковчегом Бога Израилјевог? А они рекоше: Да се пренесе у Гат ковчег Бога Израилјевог. И пренесоше ковчег Бога Израилјевог.

⁹ А кад га пренесоше, би рука Господња на граду с муком врло великом, и стаде бити грађане од малог до великог, и дођоше на њих тајни шуљеви.

¹⁰ Зато послаше ковчег Божји у Акарон; а кад дође ковчег Божји у Акарон, повикаше Акароњани говорећи: Донесоше к нама ковчег Бога Израилјевог да помори нас и наш народ.

¹¹ Зато послаше, те сабраше све кнезове филистејске, и рекоше: Пошљите ковчег Бога Израилјевог нека се врати на своје место, да не помори нас и народ наш. Јер беше смртан страх по целом граду, и врло тешка беше рука Господња онде.

¹² Јер људи који остајаху живи боловаху од шуљева тако да се вика у граду подизаше до неба.

6

Ковчег завета враћа се с даровима.

¹ И беше ковчег Господњи у земљи филистејској седам месеци.

² Тада дозваше Филистеји свештенике и врачe, па им рекоше: Шта ћемо чинити с ковчегом Господњим? Научите нас како ћемо га послати натраг на његово место.

³ А они рекоше: Ако ћете натраг послати ковчег Бога Израилјевог, не шаљите га празног, него уза њ подајте принос за грех; тада ћете оздравити и дознаћете зашто се рука Његова није одмакла од вас.

⁴ А они рекоше: Какав ћемо му дати принос за грех? А они рекоше: Према броју кнежевина филистејских пет златних шуљева и пет златних мишева; јер је зло једнако на свима вама и на кнезовима вашим.

⁵ Начините дакле слике од својих шуљева и слике од мишева који кваре земљу, и подајте славу Богу Израилјевом. Може бити да ће олакшати руку своју над вама и над боговима вашим и над земљом вашом.

⁶ И зашто бисте били упорног срца као што беху упорног срца Мисирци и Фараон? И пошто учини чудеса на њима, еда ли их тада не пустише, те отидоше?

⁷ Зато начините једна кола нова, и узмите две краве дојилице, на којима још није био јарам, па упрегните краве у кола, а телад њихову одведите од њих кући.

⁸ Па узмите ковчег Господњи и метните га на кола; а закладе златне што ћете му дати за грех метните у ковчежић покрај њега, и пустите га нека иде.

⁹ И гледајте: ако пође путем к међи својој у Вет-Семес, Он нам је учинио ово велико зло; ако ли не пође тако, онда ћемо знати да нас се није

дохватила рука Његова, него нам се догодило случајно.

¹⁰ И учинише тако они људи; и узевши две краве дојилице упрегоше их у кола, а телад њихову затворише код куће.

¹¹ И метнуше ковчег Господњи на кола, и мали ковчежић с мишима златним и са сликама својих шуљева.

¹² И пођоше краве право путем у Вет-Семес, и једнако иђаху истим путем мучући и не сврћући ни на десно ни на лево; а кнезови филистејски иђаху за њима до међе вет-семешке.

¹³ А Вет-Семешани жњаху пшеницу у долини, и подигавши очи своје видеше ковчег, и обрадоваше се видевши га.

¹⁴ И дођоше кола на њиву Исуса Вет-Семешанина, и стадоше онде. А беше онде велик камен; и исцепаше дрва од кола, и принесоше оне краве на жртву паљеницу Господу.

¹⁵ А Левити снимивши ковчег Господњи и ковчежић што беше покрај њега, у коме беху заклади златни, метнуше на онај велики камен; а људи из Вет-Семеса готовише жртве паљенице и принесоше жртве Господу онај дан.

¹⁶ А то видевши пет кнезова филистејских вратише се у Акарон исти дан.

¹⁷ А ово беху златни шуљеви које дадоше Филистеји Господу за грех: за Азот један, за Газу један, за Аскалон један, за Гат један, за Акарон један.

¹⁸ И миши златни беху према броју свих градова филистејских, у пет кнежевина, свих зиданих градова и села неограђених до великог камена, на који метнуше ковчег Господњи, и који је и данас у пољу Исуса Вет-Семешанина.

¹⁹ Али поби Господ неке између Вет-Семешана који загледаше у ковчег Господњи, и поби из народа педесет хиљада и седамдесет људи. И плака народ што га Господ удари великом погибљу.

²⁰ И људи из Вет-Семеса рекоше: Ко може остати пред тим Господом Богом Светим? И ка коме ће отићи од нас?

²¹ И послаше посланике к становницима киријат-јаримским говорећи: Донесоше натраг Филистеји ковчег Господњи, ходите, однесите га к себи.

7

Покајање синова Израиљевих и победа над Филистејима. Евен-Езер. Самуило као судија.

¹ Тада дођоше људи из Киријат-Јарима: и узеше ковчег Господњи, и однесоше га у кућу Авинадавову на брду, а Елеазара, сина његовог, посветише да чува ковчег Господњи.

² А кад ковчег оста у Киријат-Јариму, прође много времена, двадесет година, и плакаше сав дом Израиљев за Господом.

³ А Самуило рече свему дому Израиљевом говорећи: Ако се свим срцем својим обраћате ка Господу, поврзите туђе богове између себе и Астароте, и спремите срце своје за Господа, Њему једином служите, па ће вас избавити из руку филистејских.

⁴ И повргоше синови Израиљеви Вале и Астароте, и служише Господу једином.

⁵ Потом рече Самуило: Скупите свега Израиља у Миспу, да се помолим Господу за вас.

⁶ И скупише се у Миспу, и црпући воду проливаше пред Господом, и постише онај дан, и онде рекоше: Сагрешисмо Господу. И Самуило суђаше синовима Израиљевим у Миспи.

⁷ А Филистеји кад чуше да су се синови Израиљеви скупили у Миспу, изиђоше кнезови филистејски на Израиља. А кад то чуше синови Израиљеви, уплашише се од Филистеја.

⁸ И рекоше синови Израиљеви Самуилу: Не престај вапити за нас ка Господу Богу нашем, еда би нас избавио из руку филистејских.

⁹ Тада Самуило узе једно јагње одојче, и принесе га свега Господу на жртву паљеницу; и вапи Самуило ка Господу за Израиља, и услиши га Господ.

¹⁰ И кад Самуило приношаше жртву паљеницу, приближише се Филистеји да ударе на Израиља; али загрме Господ грмљавином великом у онај дан на Филистеје и смете их, и бише побијени пред Израиљем.

¹¹ А Израиљци изиђоше из Миспе, и потераше Филистеје, и бише их до под Вет-Хар.

¹² Тада узе Самуило камен, и метну га између Миспе и Сена, и назва га Евен-Езер, јер рече: Довде нам Господ поможе.

¹³ Тако бише покорени Филистеји, и више не долазише на међу Израиљеву. И рука Господња беше против Филистеја свега века Самуиловог.

¹⁴ И повратише се Израиљу градови, које беху узели Филистеји Израиљу, од Акарона до Гата, и међе њихове избави Израиљ из руку филистејских; и би мир међу Израиљем и Аморејима.

¹⁵ А Самуило суђаше Израиљу свега века свог.

¹⁶ И идући сваке године обилажаше Ветилъ и Галгал и Миспу, и суђаше Израилју у свим тим местима.

¹⁷ Потом се враћаше у Раму, јер онде беше кућа његова, и суђаше онде Израилју, и онде начини олтар Господу.

8

Синови Израилјеви жуде за царем. Самуило објављује право цара.

¹ А кад Самуило остаре, постави синове своје за судије Израилју.

² А име сину његовом првенцу беше Јоило, а другом Авија, и суђаху у Вирсавеји.

³ Али синови његови не хођаху путевима његовим, него ударише за добитком, и примаху поклоне и извртаху правду.

⁴ Тада се скупише све старешине Израилјеве и дођоше к Самуилу у Раму.

⁵ И рекоше му: Ето, ти си остарео, а синови твоји не ходе твојим путевима: зато постави нам цара да нам суди, као што је у свих народа.

⁶ Али Самуилу не би по вољи што рекоше: Дај нам цара да нам суди. И Самуило се помоли Господу.

⁷ А Господ рече Самуилу: Послушај глас народни у свему што ти говоре; јер не одбацише тебе него мене одбацише да не царујем над њима.

⁸ Како чинише од оног дана кад их изведох из Мисира до данас, и оставише ме и служише другим боговима, по свим тим делима чине и теби.

⁹ Зато сада послушај глас њихов; али им добро засведочи и кажи начин којим ће цар царовати над њима.

¹⁰ И каза Самуило све речи Господње народу који искаше од њега цара;

¹¹ и рече: Ово ће бити начин којим ће цар царовати над вама: синове ваше узимаће и метати их на кола своја и међу коњике своје, и они ће трчати пред колима његовим;

¹² и поставиће их да су му хиљадници и педесетници, и да му ору њиве и жњу летину, и да му граде ратне справе и шта треба за кола његова.

¹³ Узимаће и кћери ваше да му граде мирисне масти и да му буду куварице и хлебарице.

¹⁴ И њиве ваше и винограде ваше и маслинике ваше најбоље узимаће и раздавати слугама својим.

¹⁵ Узимаће десетак од усева ваших и од винограда ваших, и даваће дворанима својим и слугама својим.

¹⁶ И слуге ваше и слушкиње ваше и младиће ваше најлепше и магарце ваше узимаће, и обртати на своје послове.

¹⁷ Стада ће ваша десетковати и ви ћете му бити робови.

¹⁸ Па ћете онда викати, ради цара свог, ког изабрасте себи; али вас Господ неће онда услишити.

¹⁹ Али народ не хте послушати речи Самуилове, и рекоше: Не, него цар нека буде над нама,

²⁰ да будемо и ми као сви народи; и нека нам суди цар наш и иде пред нама и води наше ратове.

²¹ А Самуило чувши све речи народне, каза их Господу.

²² А Господ рече Самуилу: Послушај глас њихов, и постави им цара. И Самуило рече Израиљцима: Идите сваки у свој град.

9

Саул долази Самуилу.

¹ А беше један човек од племена Венијаминовог, коме име беше Кис, син Авила, сина Серора, сина Вехората, сина Афије, сина једног човека од племена Венијаминовог, храбар јунак.

² Он имаше сина по имену Саула, који беше млад и леп да не беше лепшег од њега међу синовима Израилљевим, а главом беше виши од свега народа.

³ А Кису, оцу Сауловом несташе магарице, па рече Кис Саулу сину свом: Узми са собом једног момка, па устани и иди те тражи магарице.

⁴ И он прође гору Јефремову, и прође земљу салиску; али не нађоше; па прођоше и земљу салимску, и не беше их; па прођоше и земљу Венијаминову, и не нађоше.

⁵ А кад дођоше у земљу суфску, рече Саул момку свом који беше с њим: Хајде да се вратимо, да се не би отац оканио магарица и забринуо се за нас.

⁶ А он му рече: Ево, у овом граду има човек Божји, ког веома поштују; шта год каже све се збива; хајдемо к њему, може бити да ће нас упутити куда бисмо ишли.

⁷ А Саул рече момку свом: Хајде да идемо; али шта ћемо однети човеку? Јер нам је хлеба нестало у торбама, а дар немамо да однесемо човеку Божијем. Шта имамо?

⁸ А момак опет одговарајући рече Саулу: Ето у мене четврт сикла сребра; то да дам човеку Божијем да нас упуте.

⁹ А у старо време ко би ишао да пита Бога говораше: Хајде да идемо к видеоцу. Јер ко се сада зове пророк у старо се време зваше виделац.

¹⁰ И Саул рече момку свом: Добро велиш; хајде да идемо. И пођоше у град где беше човек Божји.

¹¹ И кад иђаху уз брдо градско, сretoше девојке које излажаху да захватају воду, па им рекоше: Је ли ту виделац?

¹² А оне одговарајући рекоше: Јесте, ето пред тобом; похитај, јер је данас дошао у град, јер данас народ има жртву на гори.

¹³ Како уђете у град, наћи ћете га пре него пође на гору да једе; јер народ неће јести докле он не дође, јер он треба да благослови жртву, па онда ће званице јести; зато идите, јер ћете га сада наћи.

¹⁴ И отидоше у град; а кад дођоше усред града, где Самуило полазећи на гору срете их.

¹⁵ А Господ беше објавио Самуилу дан пре него дође Саул, рекавши:

¹⁶ Сутра у ово доба послаћу к теби једног човека из земље Венијаминове, њега помажи да буде вођ народу мом Израилју, и он ће избавити мој народ из руку филистејских. Јер погледах на народ свој, јер вика његова дође до мене.

¹⁷ И кад Самуило угледа Саула, рече му Господ: Ето човека за ког ти рекох; тај ће владати мојим народом.

¹⁸ И Саул приступи к Самуилу на вратима, и рече: Кажи ми, где је кућа видеочева?

¹⁹ А Самуило одговори Саулу и рече: Ја сам виделац. Хајде преда мном на гору, и данас ћете са мном јести; а сутра ћу те отпустити, и шта ти је год у срцу, казаћу ти.

²⁰ А за магарице, којих ти је нестало пре три дана, не брини се; јер су се нашле. И чије ће бити све што је најбоље у Израилју? Еда ли не твоје и свега дома оца твог?

²¹ А Саул одговори и рече: Нисам ли од племена Венијаминовог, најмањег племена Израилјевог, и дом мој најмањи између свих домова племена Венијаминовог? Што ми дакле говориш тако?

²² А Самуило узе Саула и његовог момка, и одведе их у собу, и посади их у зачеље међу званицама којих беше до тридесет људи.

²³ И Самуило рече кувару: Донеси део који ти дадох и за који ти рекох: Остави га код себе.

²⁴ Тада донесе кувар плеће и шта беше на њему; а Самуило га метну пред Саула, и рече: Ево шта је остало, узми преда се, те једи, јер је сачувано пре за тебе, кад рекох: Позвао сам народ. Тако једе Саул са Самуилом онај дан.

²⁵ Потом сиђоше с горе у град, и Самуило се разговара са Саулом на крову.

²⁶ А ујутру уранише, и кад свиташе, зовну Самуило Саула на кров, и рече му: Дигни се, да те отпустим. И кад се диже Саул, изиђоше обојица, он и Самуило.

²⁷ И кад дођоше на крај града, рече Самуило Саулу: Реци момку нека иде напред (и он прође напред), а ти стани мало да ти јавим реч Божију.

10

Самуило помазује Саула за цара и показује га народу.

¹ Тада Самуило узе уљаницу, и изли му уље на главу, па га пољуби, и рече му: Ето, није ли

те помазао Господ над наследством својим да му будеш вођ?

² Кад отидеш данас од мене, наћи ћеш два човека код гроба Рахилџиног у крају Венијаминовом у Селси, који ће ти рећи: Нашле су се магарице, које си пошао да тражиш, и ево отац твој не марећи за магарице забринуо се за вас говорећи: Шта ћу чинити поради сина свог?

³ И отишавши оданде даље кад дођеш у равницу таворску, сретће те онде три човека идући к Богу у Ветилъ, носећи један три јарета, а други носећи три хлеба, а трећи носећи мешину вина.

⁴ Па ће те упитати за здравље, и даће ти два хлеба, које прими из руку њихових.

⁵ Потом ћеш доћи на хум Божји, где је стража филистејска, и кад уђеш у град, сретће те гомила пророка силазећи с горе, а пред њима псалтири и бубњи и свирале и гусле; и они ће пророковати.

⁶ И сићи ће на те дух Господњи, те ћеш пророковати с њима, и постаћеш други човек.

⁷ И кад ти дођу ти знаци, чини шта ти дође на руку, јер је Бог с тобом.

⁸ Потом ћеш отићи пре мене у Галгал, и гле, ја ћу доћи к теби да принесем жртве паљенице и да принесем жртве захвалне. Седам дана чекај докле дођем к теби и кажем ти шта ћеш чинити.

⁹ И кад се окрете да иде од Самуила, Бог му даде друго срце; и сви се они знаци збише онај дан.

¹⁰ И кад дођоше на хум, гле, сретете га гомила пророка, и дође на њ дух Божји, и пророкова међу њима.

¹¹ И кад га видеше, сви који га познаваху од пре где пророкује с пророцима, рекоше један другом:

Шта то би од сина Кисовог? Еда ли је и Саул међу пророцима?

¹² А један оданде одговори и рече: Ко ли им је отац? Отуда поста прича: Еда ли је и Саул међу пророцима?

¹³ И преставши пророковати дође на гору.

¹⁴ А стриц Саулов рече њему и момку његовом: Куда сте ишли? А он одговори: Да тражимо магарице; и кад видесмо да их нигде нема, отидосмо к Самуилу.

¹⁵ А Стриц Саулов рече: Кажи ми шта вам је рекао Самуило?

¹⁶ А Саул рече стрицу свом: Казао нам је да су се нашле магарице. Али му не рече за царство што му је казао Самуило.

¹⁷ А Самуило сазва народ у Миспу ка Господу.

¹⁸ И рече синовима Израиљевим: Овако вели Господ Бог Израиљев: Ја изведох Израиља из Мисира, и избавих вас из руку мисирских и из руку свих царстава која вас мучаху.

¹⁹ А ви данас одбацисте Бога свог, који вас сам избавља од свих зала ваших и невоља ваших, и рекосте му: Постави цара над нама. Сада дакле станите пред Господом по племенима својим и по хиљадама својим.

²⁰ И приведе Самуило сва племена Израиљева, и паде на племе Венијаминово.

²¹ Потом приведе племе Венијаминово по породицама његовим, и паде на породицу Матријеву; потом паде на Саула, сина Кисовог. И тражише га, али се не нађе.

²² Тада опет упиташе Господа: Хоће ли још доћи овамо тај човек? А Господ рече: Ето сакрио се за пртљагом.

²³ Тада отрчаше, и доведоше га оданде. И стаде усред народа, и беше главом виши од свега народа.

²⁴ И рече Самуило свему народу: Видите ли кога је изабрао Господ да нико није као он у свему народу? И сав народ повика и рече: Да живи цар!

²⁵ Тада Самуило каза народу права царска и написа у књигу, и метну је пред Господом. Потом Самуило распусти народ да иде свако својој кући.

²⁶ И Саул такође отиде својој кући у Гавају, и с њим отидоше војници, којима Бог такну срца.

²⁷ А људи неваљали рекоше: Тај ли ће нас избавити? И презираху га, нити му донесоше дар. Али се он учини као да није чуо.

11

Саулова прва победа Амонаца; великодушност према онима који га презиру; жртва захвалница у Галгалу.

¹ Тада дође Нас Амонац, и стаде у логор према Јавису Галадовом. И сви људи из Јависа рекоше Насу: Учини веру с нама, па ћемо ти служити.

² А Нас Амонац, одговори им: Овако ћу учинити веру с вама: да вам свакоме ископам десно око и ту срамоту учиним свему Израиљу.

³ А старешине јависке рекоше му: Остави нам седам дана, да пошаљемо посланике у све крајеве Израиљеве; па ако не буде никога да нас избави тада ћемо изаћи к теби.

⁴ И дођоше посланици у Гавају Саулову, и казаше ове речи народу; тада сав народ подиже глас свој, и плакаху.

⁵ А гле, Саул иђаше за говедима својим из поља, и рече: Шта је народу те плаче? И казаше му шта су поручили Јавишани.

⁶ Тада сиђе дух Божји на Саула кад чу те речи, и он се разгневи врло.

⁷ Па узе два вола, и исече их на комаде, и разасла их у све крајеве Израилјеве по истим посланицима поручивши: Ко не пође за Саулом и за Самуилом, овако ће бити са говедима његовим. И страх Господњи попаде народ, те изиђоше једнодушно.

⁸ И изброја их у Везеку, и беше синова Израилјевих триста хиљада, а синова Јудиних тридесет хиљада.

⁹ Потом рекоше посланицима који беху дошли: Овако реците људима у Јавису Галадовом: Сутра ћете се избавити, кад огреје сунце. И посланици се вратише, и јавише ово Јавишанима, и они се обрадоваше.

¹⁰ И рекоше Јавишани Амонцима: Сутра ћемо изаћи к вама, да учините од нас шта вам буде драго.

¹¹ И сутрадан раздели Саул народ у три чете, и уђоше усред логора о јутарњој стражи, и бише Амонце докле сунце не огреја, и који осташе, распршаше се да не осташе ни двојица заједно.

¹² Тада рече народ Самуилу: Који је оно што рече: Еда ли ће Саул царовати над нама? Дајте их да их погубимо.

¹³ Али Саул рече: Да се не погуби данас нико, јер је данас Господ учинио спасење у Израилју.

¹⁴ Тад Самуило рече народу: Хајдете да идемо у Галгал, да онде поновимо царство.

¹⁵ И сав народ отиде у Галгал, и поставише онде Саула царем пред Господом у Галгалу, и онде принесоше жртве захвалне пред Господом. И провесели се онде Саул и сав Израилъ веома.

12

Самуило оставља свечано своју судијску службу.

¹ Тада рече Самуило свему Израилју: Ето, послушао сам глас ваш у свему што ми рекосте, и поставих цара над вама.

² И сада ето, цар иде пред вама, а ја сам остарео и оседео; и синови моји ето су међу вама; и ја сам ишао пред вама од младости своје до данас.

³ Ево ме, одговорите ми пред Господом и пред помазаником Његовим. Ко ме сам узео вола или коме сам узео магарца? Ко ме сам учинио насиље? Ко ме сам учинио криво? Или из чије сам руке узео поклон, да бих стискао очи њега ради? Па ћу вам вратити.

⁴ А они рекоше: Ниси нам учинио силе нити си коме учинио криво, нити си узео шта из чије руке.

⁵ Још им рече: Сведок је Господ на вас, и сведок је помазаник Његов данас, да нисте нашли ништа у мојим рукама. И рекоше: Сведок је.

⁶ Тада рече Самуило народу: Господ је који је поставио Мојсија и Арона, и који је извео оце ваше из земље мисирске.

⁷ Сада, дакле, станите да се прем с вама пред Господом за сва добра што је чинио Господ вама и вашим оцима.

⁸ Пошто дође Јаков у Мисир, викаше оци ваши ка Господу, и Господ посла Мојсија и Арона, који изведоше оце ваше из Мисира и населише их на овом месту.

⁹ Али заборавише Господа Бога свог, те их даде у руке Сисари, војводи асорском, и у руке Филистејима, и у руке цару моавском, који војеваше на њих.

¹⁰ Али викаше ка Господу и рекоше: Сагрешисмо што остависмо Господа и служисмо Валима и Астаротама; али сада избави нас из руку непријатеља наших, па ћемо ти служити.

¹¹ И Господ посла Јеровала и Ведана и Јефтаја и Самуила, и оте вас из руку непријатеља ваших унаоколо, те живесте без страха.

¹² Али кад видесте Наса, цара амонског, где дође на вас, рекосте ми: Не, него цар нека царује над нама, премда Господ Бог ваш беше Цар ваш.

¹³ Сада дакле, ето цара ког изабрасте, ког искомисте; ево Господ је поставио цара над вама.

¹⁴ Ако се узбојите Господа, и Њему узаслужите, и узаслушате глас Његов и не успротивите се заповести Господњој, тада ћете и ви и цар ваш који царује над вама ићи за Господом Богом својим.

¹⁵ Ако ли не узаслушате глас Господњи, него се успротивите заповести Господњој, тада ће бити рука Господња против вас као што је била против отаца ваших.

¹⁶ Али станите сада још, и видите ову ствар велику коју ће учинити Господ пред вашим очима.

¹⁷ Није ли данас жетва пшенична? Ја ћу призвати Господа, и спустиће громове и дажд, да разумете и видите колико је зло што учинисте пред Господом искавши себи цара.

¹⁸ Тада Самуило завапи ка Господу, и Господ спусти громове и дажд у тај дан; и сав се народ побоја врло Господа и Самуила.

¹⁹ И рече сав народ Самуилу: Моли се за слуге своје Господу Богу свом да не помремо; јер додасмо к свим гресима својим зло иштући себи цара.

²⁰ Тад рече Самуило народу: Не бојте се, ви сте учинили све ово зло; али не одступајте од

Господа, него служите Господу свим срцем својим.

²¹ Не одступајте; јер бисте пошли за ништавим стварима, које не помажу, нити избављају, јер су ништаве.

²² Јер Господ неће оставити народ свој ради великог имена свог; јер Господу би воља да вас учини својим народом.

²³ А мени не дао Бог да згрешим Господу и престанем молити се за вас; него ћу вас упућивати на пут добар и прав.

²⁴ Само се Бојте Господа и служите му истинито, свим срцем својим, јер видите, какве је велике ствари учинио за вас.

²⁵ Ако ли зло ушчините, пропашћете и ви и цар ваш.

13

Јонатан туче Филистеје. Самуило кажњава Саулову пренагљену жртву. Нов рат.

¹ Кад Саул би цар годину дана (а царова две године над Израиљем),

² изабра себи Саул три хиљаде између синова Израиљевих; и беху код Саула две хиљаде у Михмасу и у гори ветиљској, а једна хиљада с Јонатаном у Гаваји Венијаминовој; а остали народ распусти у шаторе њихове.

³ И Јонатан поби стражу филистејску која беше у Гаваји, и чуше за то Филистеји. А Саул заповеди, те трубише у трубе по свој земљи говорећи: Нека чују Јевреји.

⁴ И тако чу сав Израиљ где рекоше: Поби Саул стражу филистејску; и стога Израиљ омрзну филистејима. И сазван би народ за Саулом у Галгал.

⁵ А Филистеји се скупише да војују на Израилџа, тридесет хиљада кола и шест хиљада коњика, и мноштво народа као песак на брегу морском; и изашавши стадоше у логор у Михмасу, с истока од Вен-Авена.

⁶ И Израилџи се видеше у невољи, јер народ би притешњен; те се сакри у пећине и у честе и у камењаке и у раселине и у јаме.

⁷ А други Јевреји пређоше преко Јордана у земљу Гадову и Галадову. А Саул још беше у Галгалу, и сав народ што иђаше за њим беше у страху.

⁸ И почека седам дана до рока Самуиловог. Али Самуило не дође у Галгал; те се народ стаде разлазити од њега.

⁹ Тада рече Саул: Додајте ми жртву паљеницу и жртве захвалне. И принесе жртву паљеницу.

¹⁰ И кад принесе жртву паљеницу, гле, дође Самуило. И Саул изађе му на сусрет да га поздрави.

¹¹ А Самуило му рече: Шта си учинио? А Саул одговори: Кад видех где се народ разлази од мене, а ти не дође до рока, и Филистеји се скупили у Михмасу,

¹² рекох: Сад ће ударити Филистеји на ме у Галгал, а ја се још не помолих Господу: те се усудих и принесох жртву паљеницу.

¹³ Тада рече Самуило Саулу: Лудо си радио што ниси држао заповести Господа Бога свог, коју ти је заповедао; јер би сада Господ утврдио царство твоје над Израилџем довека.

¹⁴ А сада царство твоје неће се одржати. Господ је нашао себи човека по срцу свом, и њему је заповедио Господ да буде вођ народу Његовом,

јер ниси држао шта ти је заповедио Господ.

¹⁵ Потом диже се Самуило и отиде из Галгала у Гавају Венијаминову.

И Саул изброја народ који оста код њега, и беше га до шест стотина људи.

¹⁶ И Саул и син му Јонатан и народ што беше с њима, стајаху у Гаваји Венијаминовој; а Филистеји стајаху у логору у Михмасу.

¹⁷ И изиђоше три чете из логора филистејског да плене: Једна чета удари путем к Офри у земљу совалску;

¹⁸ а друга чета удари путем к Вет-Орону; а трећа удари путем к међи која гледа према долини севојимској у пустињу.

¹⁹ А у целој земљи израиљској не беше ковача, јер Филистеји рекоше: Да не би градили Јевреји мачева ни копаља.

²⁰ Зато силажаху сви Израиљци к Филистејима кад који хтеде поклепати раоник или мотику или секиру или срп.

²¹ И беху се затупили раоници и мотике и виле тророге и секире, и саме остане требаше заоштрити.

²² Зато кад дође време боју, не нађе се мача ни копља ни у кога у народу који беше са Саулом и Јонатаном; само беше у Саула и у Јонатана сина његовог.

²³ И стража филистејска изађе у кланац код Михмаса.

14

Јонатаново јуначко дело. Саулова жестина у невреме. Његови ратови и његов дом.

¹ Један дан рече Јонатан, син Саулов, момку свом који му ношаше оружје: Хајде да идемо к

стражи филистејској која је на оној страни. А оцу свом не каза ништа.

² А Саул стајаше крај брда под шипком, који беше у Мигрону; и народа беше с њим око шест стотина људи.

³ И Ахија син Ахитова брата Ихавода сина Финеса сина Илија свештеника Господњег у Силому ношаше оплећак. И народ не знаше да је отишао Јонатан.

⁴ А у кланцу којим хтеде Јонатан отићи к стражи филистејској, беху две стрмене стене, једна с једне стране а друга с друге, и једна се зваше Восес а друга Сене.

⁵ И једна од њих стајаше са севера према Михмасу, а друга с југа према Гаваји.

⁶ И Јонатан рече момку који му ношаше оружје: Хајде да отидемо к стражи тих необрезаних; може бити да ће нам учинити шта Господ, јер Господу не смета избавити с множином или с малином.

⁷ А онај што му ношаше оружје одговори му: Чини шта ти је год у срцу, иди, ево ја ћу ићи с тобом куда год хоћеш.

⁸ А Јонатан му рече: Ево, отићи ћемо к тим људима, и показаћемо им се.

⁹ Ако нам кажу: Чекајте докле дођемо к вама, тада ћемо се уставити на свом месту, и нећемо ићи к њима.

¹⁰ Ако ли кажу: Ходите к нама, тада ћемо отићи; јер нам их Господ предаде у руке. То ће нам бити знак.

¹¹ И показаше се обојица стражи филистејској; а Филистеји рекоше: Гле, излазе Јевреји из рупа у које су се сакрили.

¹² И стражари рекоше Јонатану и момку који му ношаше оружје: Ходите к нама да вам кажемо

нешто. И Јонатан рече оном што му ношаше оружје: Хајде за мном, јер их предаде Господ у руке Израилју.

¹³ Тако пузаше Јонатан рукама и ногама, а за њим момак што му ношаше оружје; и падаху пред Јонатаном, и убијаше их за њим онај што му ношаше оружје.

¹⁴ И то би први бој, у коме поби Јонатан и момак што му ношаше оружје око двадесет људи, отприлике на по рала земље.

¹⁵ И уђе страх у логор у пољу и у сав народ; и стража и они који беху изашли да плене препадоше се, и земља се усколеба, јер беше страх од Бога.

¹⁶ А стража Саулова у Гаваји Венијаминовој опази где се мноштво узбунило и успрепадало.

¹⁷ Тада рече Саул народу који беше с њим: Прегледајте и видите ко је отишао од нас. И кад прегледаше, гле, не беше Јонатана и момка његовог који му ношаше оружје.

¹⁸ И рече Саул Ахији: Донеси ковчег Божји; јер ковчег Божји беше тада код синова Израилевих.

¹⁹ А док говораше Саул свештенику, забуна у логору филистејском биваше све већа, и Саул рече свештенику: Остави.

²⁰ И Саул и сав народ што беше с њим скупише се и дођоше до боја, и гле, повадили беху мачеве један на другог, и забуна беше врло велика.

²¹ А беше с Филистејима Јевреја као пре, који иђаху с њима на војску свуда; па и они присташе уз Израилце, који беху са Саулом и Јонатаном.

²² И сви Израилци који се беху сакрили у гори Јефремовој кад чуше да беже Филистеји, наклопише се и они за њима бијући их.

23 И избави Господ Израилља у онај дан; и бој отиде дори до Вет-Авена.

24 И Израилљци се врло уморише онај дан; а Саул закле народ говорећи: Да је проклет који једе шта до вечера, да се осветим непријатељима својим. И не окуси народ ништа.

25 И сав народ оне земље дође у шуму, где беше много меда по земљи.

26 И кад дође народ у шуму, виде мед где тече; али нико не принесе руке к устима својим: јер се народ бојаше заклетве.

27 Али Јонатан не чу кад отац његов закле народ, те пружи штап који му беше у руци, и замочи крај у саће, и примаче руку своју к устима својим, и засветлише му се очи.

28 А један из народа проговори и рече: Отац је твој заклео народ рекавши: Да је проклет ко би јео шта данас; стога сушта народ.

29 Тада рече Јонатан: Смео је земљу отац мој; видите како ми се засветлише очи, чим окусах мало меда.

30 А да је још народ слободно јео данас од плена непријатеља својих, који нађе! Не би ли полом филистејски био још већи?

31 И тако побише онај дан Филистеје од Михмаса до Ајалона, и народ се врло умори.

32 И наклопи се народ на плен, и нахваташе оваца и волова и телаца, и поклаше их на земљи, и стаде народ јести с крвљу.

33 И јавише Саулу говорећи: Ево народ греша Господу једући с крвљу. А он рече: Неверу учинисте; доваљајте сада к мени велик камен.

34 Затим рече Саул: Разиђите се међу народ и реците: Доведите сваки к мени вола свог и овцу

своју; и овде закољите и једите, и нећете грешити Господу једући с крвљу. И донесе сав народ, сваки свог вола својом руком оне ноћи, и онде клаше.

³⁵ И начини Саул олтар Господу; то би први олтар који начини Господу.

³⁶ Потом рече Саул: Хајдемо за Филистејима ноћас, да их пленимо до јутра, и да их не оставимо ни једног. А они рекоше: Чини шта ти је год воља. Али свештеник рече: Да приступимо овде к Богу.

³⁷ И упита Саул Бога: Хоћу ли ићи за Филистејима? Хоћеш ли их дати у руке Израилју? Али не одговори му онај дан.

³⁸ Зато рече Саул: Приступите овамо сви главари народни, и тражите и видите на коме је грех данас.

³⁹ Јер како је жив Господ који избавља Израилја, ако буде и на Јонатану сину мом, погинуће заиста. И не одговори му нико из свега народа.

⁴⁰ Потом рече свему Израилју: Ви будите с једне стране, а ја и Јонатан, син мој, бићемо с друге стране. А народ рече Саулу: Чини шта ти је драго.

⁴¹ Тада рече Саул Господу Богу Израилљевом: Покажи правога. И обличи се Јонатан и Саул, а народ изађе прав.

⁴² И рече Саул: Баците жреб за ме и за Јонатана, сина мог. И обличи се Јонатан.

⁴³ Тада рече Саул Јонатану: Кажи ми шта си учинио? И каза му Јонатан и рече: Само сам окусио мало меда на крај штапа који ми беше у руци; ево ме; хоћу ли погинути?

⁴⁴ А Саул рече: То нека ми учини Бог и то нека дода, погинућеш, Јонатане!

⁴⁵ Али народ рече Саулу: Зар да погине Јонатан, који је учинио ово спасење велико у Израилју? Боже сачувај! Тако жив био Господ, неће пасти

на земљу ниједна длака с главе његове, јер је с помоћу Божјом учинио то данас. И тако избави народ Јонатана, те не погибе.

⁴⁶ Тада се врати Саул од Филистеја, а Филистеји отидоше у своје место.

⁴⁷ И Саул царујући над Израиљем ратоваше на све непријатеље своје, на Моавце и на синове Амонове и на Едомце и на цареve совске и на Филистеје, и куда се год обраћаше, надвлађиваше.

⁴⁸ Скупи такође војску и поби Амалика; и избави Израиља из руку оних који га плењаху.

⁴⁹ А Саул имаше синове: Јонатана и Исуја и Мелхисуја; а двома кћерима његовим беху имена првеници Мерава, а млађој Михала.

⁵⁰ А жени Сауловој беше име Ахиноама, кћи Ахимасова; а војводи његовом беше име Авенир син Нира стрица Сауловог.

⁵¹ Јер Кис отац Саулов и Нир отац Авениров беху синови Авилони.

⁵² И беше велики рат с Филистејима свега века Сауловог; и кога год виђаше Саул храброг и јунака, узимаше га к себи.

15

Саул туче Амалике и би одбачен због непослушности према заповести Божијој.

¹ А Самуило рече Саулу: Господ ме је послао да те помажем за цара над народом Његовим, над Израиљем; слушај дакле речи Господње.

² Овако вели Господ над војскама: Опоменух се шта је учинио Амалик Израиљу, како му се опро на путу кад је ишао из Мисира.

³ Зато иди и побиј Амалика, и затри као проклето све што год има; не жали га, него побиј и људе и жене и децу и шта је на сиси и волове и овце и камиле и магарце.

⁴ Тада Саул сазва народ, и изброја их у Телаиму, и беше их двеста хиљада пешака и десет хиљада људи од Јуде.

⁵ И дође Саул до града амаличког, и намести заседу у потоку.

⁶ И рече Саул Кенејима: Идите, одвојите се, уклоните се од Амалика, да вас не би потро с њима; јер сте ви учинили милост свим синовима Израиљевим кад су ишли из Мисира. И отидоше Кенеји од Амалика.

⁷ И Саул поби Амалике од Авиле до Сура, који је према Мисиру.

⁸ И ухвати Агага цара амаличког живог, а сав народ његов поби оштрим мачем.

⁹ И Саул и народ његов поштеде Агага и најбоље овце и најбоље волове и угојену стоку и јагањце и све што беше добро, и не хтеше побити; него шта беше зло и без цене, оно побише.

¹⁰ Зато дође реч Господња к Самуилу говорећи:

¹¹ Кајем се што сам Саула поставио царем, јер је одступио од мене, и није извршио моје речи. И расрди се Самуило врло, и викаше ка Господу сву ноћ.

¹² И уставши рано Самуило пође пред Саула. И јавише Самуилу говорећи: Саул дође у Кармил, и ено подиже себи споменик, па се врати оданде и отиде даље и сиђе у Галгал.

¹³ Кад Самуило дође к Саулу, рече му Саул: Благословен да си Господу! Извршио сам реч Господњу.

14 А Самуило рече: Каква је то блека оваца у ушима мојим? И рика волова коју чујем?

15 А Саул рече: Од Амалика догнаше их; јер народ поштеде најбоље овце и најбоље волове да принесе на жртву Господу Богу твом; остало пак побисмо као проклето.

16 А Самуило рече Саулу: Стани да ти кажем шта ми је рекао Господ ноћас. Рече му: Говори.

17 Тада рече Самуило: Ниси ли био мали сам у својим очима, пак си постао глава племенима Израиљевим, и Господ те помаза за цара над Израиљем?

18 И Господ те посла на овај пут и рече: Иди, побиј грешне Амалике, и војуј на њих докле их не истребите.

19 Зашто, дакле, не послуша глас Господњи, него се наклопи на плен, и учини зло пред Господом?

20 А Саул одговори Самуилу: Та послушао сам глас Господњи, и ишао сам путем којим ме посла Господ, и довео сам Агага цара амаличког, а Амалике сам истребио.

21 Него народ узе од плена овце и волове, најбоље између проклетих ствари, да принесе на жртву Господу Богу твом у Галгалу.

22 Али Самуило рече:

Зар су миле Господу жртве паљенице и приноси као кад се слуша глас Његов?

Гле, послушност је боља од жртве и покорност од претилине овнујске.

23 Јер је непослушност као грех од чарања, и непокорност као сујeverство и идолопоклонство.

Одбацио си реч Господњу,

зато је и Он тебе одбацио да не будеш више цар.

²⁴ Тада рече Саул Самуилу: Згрешио сам што сам преступио заповест Господњу и твоје речи; јер побојох се народа и послушах глас његов.

²⁵ Него сада опрости ми грех мој, и врати се са мном да се поклоним Господу.

²⁶ А Самуило рече Саулу: Нећу се вратити с тобом, јер си одбацио реч Господњу, и зато је тебе Господ одбацио да не будеш више цар над Израиљем.

²⁷ И Самуило се окрете да иде, али га Саул ухвати за skut од плашта његовог, те се одадре.

²⁸ Тада му рече Самуило: Одадро је Господ царство Израиљево од тебе данас, и дао га ближњем твом, који је бољи од тебе.

²⁹ И доиста Јунак Израиљев неће слагати, нити ће се раскајати; јер није човек да се каје.

³⁰ А он рече: Згрешио сам; али ми сад учини част пред старешинама народа мог и пред Израиљем, и врати се са мном да се поклоним Господу Богу твом.

³¹ И вративши се Самуило отиде за Саулом, и поклони се Саул Господу.

³² Потом рече Самуило: Доведите ми Агага, цара амаличког. И дође к њему Агаг весео, јер говораше Агаг: Заиста, прошла је горчина смртна.

³³ Али Самуило рече: Како је твој мач учинио те су жене остале без деце, тако ће остати без деце твоја мајка међу женама. И исече Самуило Агага пред Господом у Галгалу.

³⁴ Потом отиде Самуило у Раму, а Саул отиде кући својој у Гавају Саулову.

³⁵ И Самуило не виде више Саула до своје смрти, и плакаше Самуило за Саулом, што се Господ покаја што је поставио Саула царем над Израилљем.

16

*Позивање Давида и прво помазивање за цара.
Његово гуслање развеселава сетног Саула.*

¹ А Господ рече Самуилу: Докле ћеш ти плакати за Саулом кад га ја одбацих да не царује више над Израилљем? Напуни рог свој уља, и ходи да те пошаљем к Јесеју Витлејемцу, јер између његових синова изабрах себи цара.

² А Самуило рече: Како да идем? Јер ће чути Саул, па ће ме убити. А Господ одговори: Узми са собом јуницу из говеда, па реци: Дођох да принесем жртву Господу.

³ И позови Јесеја на жртву, а ја ћу ти показати шта ћеш чинити, и помажи ми оног кога ти кажем.

⁴ И учини Самуило како му каза Господ, и дође у Витлејем; а старешине градске уплашивши се истрчаше преда њ, и рекоше му: Јеси ли дошао добро?

⁵ А он рече: Добро; дошао сам да принесем жртву Господу; освештајте се и ходите са мношвом на жртву. Па освешта и Јесеја и синове његове и позва их на жртву.

⁶ И кад дођоше видевши Елијава рече: Јамачно је пред Господом помазаник Његов.

⁷ Али Господ рече Самуилу: Не гледај на лице његово ни на висину раста његовог, јер сам га одбацио; јер не гледам на шта човек гледа: Човек гледа шта је на очима, а Господ гледа на срце.

⁸ И дозва Јесеј Авинадава, и рече му да иде пред Самуила. А он рече: Ни тог није изабрао Господ.

⁹ Потом Јесеј рече Сами да иде. А он рече: Ни тог није изабрао Господ.

¹⁰ Тако рече Јесеј те прођоше седам синова његових пред Самуила; а Самуило рече Јесеју: Није Господ изабрао тих.

¹¹ Потом рече Самуило Јесеју: Јесу ли ти то сви синови? А он рече: Остао је још најмлађи; ено га, пасе овце. Тада рече Самуило Јесеју: Пошљи, те га доведи, јер нећемо седати за сто докле он не дође.

¹² И посла, те га доведе. А беше смеђ, лепих очију и лепог стаса. И Господ рече: Устани, помажи га, јер је то.

¹³ Тада Самуило узе рог са уљем, и помаза га усред браће његове; и сиђе дух Господњи на Давида и оста на њему од тог дана. Потом уста Самуило и отиде у Раму.

¹⁴ А дух Господњи отиде од Саула, и узнемираваше га зао дух од Господа.

¹⁵ И рекоше Саулу слуге његове: Гле, сада те узнемирује зли дух Божији.

¹⁶ Нека господар наш заповеди слугама својим које стоје пред тобом, да потраже човека који зна ударати у гусле, па кад те нападне зли дух Божји, нека удара руком својом, и одлакшаће ти.

¹⁷ И рече Саул слугама својим: Потражите човека који зна добро ударати у гусле, и доведите ми га.

¹⁸ А један између слуга његових одговори и рече: Ево, ја знам сина Јесеја Витлејемца, који

уме добро ударати у гусле, и храбар је јунак и убојник, и паметан је и леп, и Господ је с њим.

¹⁹ И Саул посла људе к Јесеју и поручи: Пошљи ми Давида сина свог који је код оваца.

²⁰ А Јесеј узе магарца и хлеба и мешину вина и једно јаре, и посла Саулу по Давиду, сину свом.

²¹ И Давид дође к Саулу и изађе преда њ, и омиле Саулу веома, те га постави да му носи оружје.

²² Потом посла Саул к Јесеју и поручи: Нека Давид остане код мене, јер је нашао милост преда мнош.

²³ И кад би дух Божји напао Саула, Давид узевши гусле ударао би руком својом, те би Саул одахнуо и било би му боље, јер би зли дух отишао од њега.

17

Давид и Голијат.

¹ Тада Филистеји скупише војску своју да војују, и скупише се у Сокоту Јудином, и стадоше у логор између Сокота и Азике на међи дамимској.

² А Саул и Израиљци скупише се и стадоше у логор у долини Или, и уврсташе се према Филистејима.

³ И Филистеји стајаху на брду одонуда а Израиљци стајаху на брду одовуда, а међу њима беше долина.

⁴ И изађе из логора филистејског један заточник по имену Голијат из Гата, висок шест лаката и пед.

⁵ И на глави му беше капа од бронзе, и оклоп плочаст на њему од бронзе; и беше оклоп тежак пет хиљада сикала.

⁶ И ногавице од бронзе беху му на ногама, и штит од бронзе на раменима.

⁷ А копљача од копља му беше као вратило, а гвозђа у копљу му беше шест стотина сикала; и који му оружје ношаше иђаше пред њим.

⁸ Он ставши викаше војску израиљску, и говораше им: Што сте изашли уврставши се? Нисам ли ја Филистејин а ви слуге Саулове? Изберите једног између себе, па нека изађе к мени.

⁹ Ако ме надјача и погуби ме, ми ћемо вам бити слуге; ако ли ја њега надјачам и погубим га, онда ћете ви бити нама слуге, и служићете нам.

¹⁰ Још говораше Филистејин: Ја осрамотих данас војску израиљску: дајте ми човека да се бијемо.

¹¹ А кад Саул и сав Израиљ чу шта рече Филистејин, препадоше се и уплашише се врло.

¹² А беше Давид син једног Ефраћанина, из Витлејема Јудиног, коме име беше Јесеј, који имаше осам синова и беше у време Саулово стар и временит међу људима.

¹³ И три најстарија сина Јесејева отидоше за Саулом на војску; а имена тројици синова његових који отидоше на војску беху првенцу Елијав а другом Авинадав а трећем Сама.

¹⁴ А Давид беше најмлађи. И она три најстарија отидоше за Саулом.

¹⁵ А Давид отиде од Саула и врати се у Витлејем да пасе овце оца свог.

¹⁶ А Филистејин излажаше јутром и вечером, и стаја четрдесет дана.

¹⁷ А Јесеј рече Давиду, сину свом: Узми сада за браћу своју ефу овог прженог жита и ових десет хлебова, и однеси брже у логор браћи својој.

18 А ових десет младих сираца однеси хиљаднику, и види браћу своју како су, и донеси од њих знак.

19 А Саул и они и сав Израилъ беху у долини Или ратујући с Филистејима.

20 И тако Давид уста рано и остави овце на чувару; па узе и отиде како му заповеди Јесеј; и дође на место где беше логор, и војска излажаше да се врста за бој, и подизаше убојну вику.

21 И стајаше војска израиљска и филистејска једна према другој.

22 Тада остави Давид свој пртљаг код чувара који чуваше пртљаг и отрча у војску, и дође и запита браћу своју за здравље.

23 И докле говораше с њима, гле, онај заточник по имену Голијат Филистејин из Гата, изађе из војске филистејске и говораше као пре, и Давид чу.

24 А сви Израиљци кад видеше тог човека, узбегоше од њега, и беше их страх веома.

25 И говораху Израиљци: Видесте ли тог човека што изађе? Јер изађе да срамоти Израиља. А ко би га погубио, цар би му дао силно благо, и кћер своју дао би му; и ослободио би дом оца његовог у Израиљу.

26 Тада рече Давид људима који стајаху око њега говорећи: Шта ће се учинити човеку који погуби тог Филистејина и скине срамоту с Израиља? Јер ко је тај Филистејин необрезани да срамоти војску Бога Живог?

27 А народ му одговори исте речи говорећи: То ће се учинити ономе ко га погуби.

28 А кад чу Елијав брат његов најстарији како се разговара с тим људима, разљути се Елијав на

Давида, и рече му: Што си дошао? И на коме си оставио оно мало оваца у пустињи? Знам ја обест твоју и злоћу срца твог; дошао си да видиш бој.

²⁹ А Давид рече: Шта сам сад учинио? Заповеђено ми је.

³⁰ Потом окрену се од њега к другом и запита као пре; и народ му одговори као пре.

³¹ И кад чуше речи које говораше Давид, јавише их Саулу, а он га дозвола к себи.

³² И Давид рече Саулу: Нека се нико не плаши од оног; слуга ће твој изаћи и биће се с Филистејином.

³³ А Саул рече Давиду: Не можеш ти ићи на Филистејина да се бијеш с њим, јер си ти дете а он је војник од младости своје.

³⁴ А Давид рече Саулу: Слуга је твој пасео овце оца свог; па кад дође лав или медвед и однесе овцу из стада,

³⁵ ја потрчах за њим, и ударих га и отех му из чељусти; и кад би скочио на ме; ухватих га за грло, те га бих и убих.

³⁶ И лава и медведа убијао је твој слуга, па ће и тај Филистејин необрезани проћи као они; јер осрамоти војску Бога Живога.

³⁷ Још рече Давид: Господ који ме је сачувао од лава и медведа, Он ће ме сачувати и од овог Филистејина. Тада рече Саул Давиду: Иди, и Господ нека буде с тобом.

³⁸ И Саул даде Давиду своје оружје, и метну му на главу капу своју од бронзе и метну оклоп на њ.

³⁹ И припаса Давид мач његов преко свог одела и пође, али не беше навикао, па рече Давид Саулу: Не могу ићи с тим, јер нисам навикао. Па скиде Давид са себе.

⁴⁰ И узе штап свој у руку, и изабра на потоку пет глатких камена и метну их у торбу пастирску, коју имаше, и узе праћу своју у руку, и тако пође ка Филистејину.

⁴¹ А и Филистејин иђаше све ближе к Давиду, а човек који му ношаше оружје, иђаше пред њим.

⁴² А кад Филистејин погледа и виде Давида, подсмехну му се, што беше млад и смеђ и лепог лица.

⁴³ И рече Филистејин Давиду: Еда ли сам псето, те идеш на ме са штапом? И проклињаше Филистејин Давида боговима својим.

⁴⁴ И рече Филистејин Давиду: Ходи к мени да дам тело твоје птицама небеским и зверима земаљским.

⁴⁵ А Давид рече Филистејину: Ти идеш на ме с мачем и са копљем и са штитом; а ја идем на те у име Господа над војскама, Бога војске Израилјеве, ког си ружио.

⁴⁶ Данас ће те Господ дати мени у руке, и убићу те, и скинућу главу с тебе, и даћу данас телеса војске филистејске птицама небеским и зверима земаљским, и познаће сва земља да је Бог у Израилју.

⁴⁷ И знаће сав овај збор да Господ не спасава мачем ни копљем, јер је рат Господњи, зато ће вас дати нама у руке.

⁴⁸ А кад се Филистејин подиже и дође ближе к Давиду, Давид брже истрча на бојиште пред Филистејина.

⁴⁹ И Давид тури руку своју у торбу своју, и извади из ње камен, и баци га из праће, и погоди Филистејина у чело и уђе му камен у чело, те паде ничице на земљу.

⁵⁰ Тако Давид праћом и каменом надјача Филистејина, и удари Филистејина и уби га; а немаше Давид мача у руци.

⁵¹ И притрчавши Давид стаде на Филистејина, и зграби мач његов и извуче га из корица и погуби га и одсече му главу. А Филистеји кад видеше где погибе јунак њихов побегоше.

⁵² А Израиљци и Јудејци усташе и повикаше и потераше Филистеје до долине и до врата акаронских; и падаше побијени Филистеји по путу сарајимском до Гата и до Акарона.

⁵³ Потом се вратише синови Израиљеви теравши Филистеје, и опленише логор њихов.

⁵⁴ А Давид узе главу Филистејинову, и однесе је у Јерусалим, а оружје његово остави у својој колиби.

⁵⁵ А кад Саул виде Давида где иде пред Филистејина, рече Авениру војводи: Чији је син тај младић, Авенире? А Авенир рече: Како је жива душа твоја царе, не знам.

⁵⁶ А цар рече: Питај чији је син тај младић.

⁵⁷ А кад се врати Давид погубивши Филистејина, узе га Авенир и изведе га пред Саула, а у руци му беше глава Филистејинова.

⁵⁸ И Саул рече му: Чији си син, дете? А Давид рече: Ја сам син слуге твог Јесеја Витлејемца.

18

Давид се спријатељује с Јонатаном, народ га слави, Саул га мрзи, а Давид жени се Михалом.

¹ И кад сврши разговор са Саулом, душа Јонатанова приону за душу Давидову, и Јонатан га запази као своју душу.

² И узе га Саул тај дан, и не даде му да се врати кући оца свог.

³ И Јонатан учини веру с Давидом, јер га љубљаше као своју душу.

⁴ И скиде Јонатан са себе плашт, који ношаше, и даде га Давиду, и одело своје и мач свој и лук свој и појас свој.

⁵ И иђаше Давид на шта га год Саул пошиљаше, и беше срећан, и постави га Саул над војницима, и омиле свему народу, па и слугама Сауловим.

⁶ А кад се враћаху, и кад се Давид враћаше убивши Филистејина, излазише жене из сваког града Израилјевог певајући и играјући на сусрет цару Саулу, с бубњевима и с весељем и гуслама.

⁷ И отпевајући жене једне другима уза свирке говораху:

Саул згуби своју хиљаду,
али Давид својих десет хиљада.

⁸ И разгневи се Саул врло, и не бише му по вољи те речи, и рече: Давиду дадоше десет хиљада, а мени дадоше хиљаду; још му само царство треба.

⁹ И од тог дана Саул гледаше попреко Давида.

¹⁰ А сутрадан нападе Саула зли дух Божји, те пророковаше у кући, а Давид му удараше руком својом у гусле као пре: а Саулу у руци беше копље.

¹¹ И Саул баци копље говорећи: Да прикујем Давида за зид. Али му се Давид измаче два пута.

¹² И Саула беше страх од Давида, јер Господ беше с њим, а од Саула беше одступио.

¹³ Зато га уклони Саул од себе, и постави га хиљадником; и он одлажаше и долажаше пред народом.

¹⁴ И Давид беше срећан у свему што чињаше, јер Господ беше с њим.

¹⁵ А Саул видећи да је веома срећан, бојаше га се.

¹⁶ А сав Израилъ и Јуда љубљаше Давида, јер он одлажаше и долажаше пред њима.

¹⁷ И рече Саул Давиду: Ево, кћер своју старију Мераву даћу ти за жену, само ми буди храбар и води ратове Господње. Јер Саул говораше: Нећу да се дигне моја рука на њ, него филистејска рука нека се дигне на њ.

¹⁸ А Давид рече Саулу: Ко сам ја и какав је живот мој или дом оца мог у Израилју, да будем зет царев?

¹⁹ А кад дође време да Мераву, кћер Саулову, даду Давиду, дадоше је Адрилу Меолаћанину за жену.

²⁰ Али Давида љубљаше Михала, кћи Саулова; а кад то јавише Саулу, би му по вољи.

²¹ И рече Саул: Даћу му је да му буде замка и да се диже на њ рука филистејска. А Давиду рече Саул: Бићеш ми данас зет с другом.

²² И заповеди Саул слугама својим: Реците Давиду тајно и говорите: Гле, омилио си цару, и све слуге његове љубе те; буди сада зет царев.

²³ И слуге Саулове рекоше те речи Давиду, а Давид рече: Мислите ли да је лако бити зет царев? Та ја сам сиромаш и мали човек.

²⁴ И Саулу јавише ово слуге његове говорећи: Овако рече Давид.

²⁵ А Саул рече: Овако реците Давиду: Не тражи цар уздарја, него сто крајака филистејских, да се цар освети својим непријатељима. А Саул мишљаше како би Давид пао у руке Филистејима.

²⁶ И слуге његове казаше Давиду те речи, и Давиду би по вољи да постане царев зет. И време се још не наврши.

²⁷ А Давид уста и отиде са својим људима, и поби двеста Филистеја. И донесе Давид крајке њихове, и дадоше их на број цару да би постао царев зет. И Саул му даде за жену Михалу кћер своју.

²⁸ И Саул виде и позна да је Господ са Давидом; и Михала кћи Саулова љубљаше га.

²⁹ А Саул се још већма побоја Давида; и беше Саул једнако непријатељ Давиду.

³⁰ А кнезови филистејски удараху; и кад год удараху, Давид беше срећнији од свих слуга Саулових, и име се његово врло прослави.

19

Саул гони Давида, Давид бежи Самуилу. И Саул међу пророцима.

¹ И Саул говори Јонатану сину свом и свим слугама својим да убију Давида; али Јонатан син Саулов љубљаше веома Давида.

² И јави Јонатан Давиду и рече му: Саул, отац мој, тражи да те убије; него се чувај сутра, склони се гдегод и прикриј се.

³ А ја ћу изаћи и стајаћу поред оца свог у пољу где ти будеш, и говорићу о теби с оцем својим, и шта дознам јавићу ти.

⁴ И Јонатан проговори за Давида Саулу оцу свом, и рече му: Да се не огреши цар о слугу свог

Давида, јер се он није огрешио о тебе, него је још врло добро за те шта је чинио.

⁵ Јер није марио за живот свој и побио је Филистеје, и Господ учини спасење велико свему Израилју; видео си и радовао си се; па зашто би се огрешио о крв праву и убио Давида низашта?

⁶ И послуша Саул Јонатана, и закле се Саул: Тако жив био Господ, неће погинути.

⁷ Тада Јонатан дозвољава Давида, и каза му Јонатан све ово; и доведе Јонатан Давида к Саулу, и опет би пред њим као пре.

⁸ И наста опет рат, и Давид изађе и поби се с Филистејима, и разби их веома, те бежаше од њега.

⁹ Потом зли дух Господњи нападе Саула кад сеђаше код куће и држаше копље у руци, а Давид удараше руком о гусле.

¹⁰ И Саул хтеде Давида копљем приковати за зид, али се он измаче Саулу, те копље удари у зид, а Давид побеже и избави се ону ноћ.

¹¹ А Саул посла људе ка кући Давидовој да га чувају и ујутру убију. А то јави Давиду жена његова Михала говорећи: Ако ноћас не избавиш душу своју, ујутру ћеш погинути.

¹² Тада Михала спусти Давида кроз прозор, те отиде и побеже и избави се.

¹³ А Михала узе лик, и метну га у постељу, и метну му под главу узглавље од кострети, и покри га хаљином.

¹⁴ И кад Саул посла људе да ухвате Давида, она рече: Болестан је.

¹⁵ А Саул посла опет људе да виде Давида говорећи: Донесите ми га у постељи да га погубим.

¹⁶ А кад дођоше послани, гле, лик у постељи и узглавље од кострети под главом му.

¹⁷ И рече Саул Михали: Што ме тако превари и пусти непријатеља мог да утече? А Михала рече Саулу: Он ми рече: Пусти ме, или ћу те убити.

¹⁸ Тако Давид побеже и избави се, и дође к Самуилу у Раму, и приповеди му све што му је учинио Саул. И отидоше он и Самуило, и осташе у Најоту.

¹⁹ А Саулу дође глас и рекоше му: Ено Давида у Најоту у Рами.

²⁰ Тада посла Саул људе да ухвате Давида; и они видеше збор пророка где пророкују, а Самуило им старешина. И дух Господњи дође на посланике Саулове, те и они пророковаху.

²¹ А кад то јавише Саулу, он посла друге посланике, али и они пророковаху; те Саул опет посла треће посланике, али и они пророковаху.

²² Тада сам пође у Раму, и кад дође на велики студенац који је у Сокоту, запита говорећи: Где је Самуило и Давид? И рекоше му: Ено их у Најоту у Рами.

²³ И пође у Најот у Рами; али и на њега сиђе дух Божји, те идући даље пророкова докле дође у Најот у Рами.

²⁴ Па скиде и он хаљине своје са себе, и пророкова и он пред Самуилом, и паднувши лежаше го цео онај дан и сву ноћ. Стога се говори: Еда ли је и Саул међу пророцима?

20

Давид и Јонатан учвршћују своје пријатељство.

¹ А Давид побеже из Најота у Рами, и дође и рече Јонатану: Шта сам учинио? Каква је кривица моја? И шта сам згрешио оцу твом, те тражи душу моју?

² А он му рече: Сачувај Боже! Нећеш ти погинути. Ево отац мој не чини ништа, ни велико ни мало, а да мени не каже; а како би то тајио од мене отац мој? Неће то бити.

³ А Давид заклињући се опет рече: Отац твој зна добро да сам нашао љубав у тебе, па вели: Не треба да дозна за ово Јонатан, да се не ожалости. Али тако жив био Господ и тако жива била душа твоја, само је један корак између мене и смрти.

⁴ А Јонатан рече Давиду: Шта жели душа твоја? Ја ћу ти учинити.

⁵ И Давид рече Јонатану: Ево сутра је младина, кад треба с царем да једем, пусти ме дакле да се сакријем у пољу до треће вечери.

⁶ Ако запита за ме отац твој, ти реци: Врло ми се молио Давид да отрчи у Витлејем град свој, јер је онде годишња жртва свега рода његовог.

⁷ Ако каже: Добро, биће миран слуга твој; ако ли се разгневи, знај да је зло наумио.

⁸ Учини, дакле, милост служи свом, кад си веру Господњу ухватио са слугом својим; ако је каква кривица на мени, убиј ме сам, јер зашто би ме водио к оцу свом?

⁹ А Јонатан му рече: Боже сачувај; јер да дознам да је отац мој наумио зло да те задеси, зар ти не бих јавио?

¹⁰ А Давид рече Јонатану: Ко ће ми јавити ако ти отац одговори шта је зло?

¹¹ А Јонатан рече Давиду: Ходи да изађемо у поље. И изиђоше обојица у поље.

¹² И Јонатан рече Давиду: Господе Боже

Израиљев! Кад искушам оца свог сутра у ово доба или прекосутра, и буде добро по Давида, ако не пошаљем к теби и не јавим ти,

¹³ нека Господ учини тако Јонатану и тако нека дода. Ако ли отац мој буде наумио да ти учини зло, ја ћу ти јавити, и оправиху те, и отићи ћеш с миром; и Господ нека буде с тобом као што је био с оцем мојим.

¹⁴ А и ти, докле сам жив, чинићеш мени милост Господњу да не погинем;

¹⁵ и нећеш ускратити милости своје дому мом до века, ни онда кад Господ истреби све непријатеље Давидове са земље.

¹⁶ Тако Јонатан учини веру с домом Давидовим говорећи: Господ нека тражи из руку непријатеља Давидових.

¹⁷ И још закле Јонатан Давида љубављу својом к њему, јер га љубљахе као своју душу

¹⁸ Потом рече му Јонатан: Сутра је младина, и питаће се за те, јер ће твоје место бити празно.

¹⁹ А ти чекај до трећег дана, па онда отиди брзо и дођи на место где си се био сакрио кад се ово радило, и седи код камена Езила.

²⁰ А ја ћу бацити три стреле украј тог камена, као да гађам белегу.

²¹ И ево послаћу момка говорећи му: Иди, нађи стреле. Ако кажем момку: Ето стреле су за тобом овамо ближе, дигни их; тада дођи, добро је по те, и неће ти бити ништа, тако жив био Господ!

²² Ако ли овако кажем момку: Ето стреле су пред тобом, тамо даље; онда иди, јер те Господ шаље.

²³ А за ове речи што рекосмо ја и ти, ево, Господ је сведок између мене и тебе до века.

24 Потом се Давид сакри у пољу; и дође младаина, и цар седе за сто да једе.

25 А кад цар седе на своје место, по обичају на место код зида, Јонатан уста, а Авенир седе до Саула, а место Давидово беше празно.

26 И Саул не рече ништа онај дан, јер мишљаше, догодило му се штагод, те није чист, зацело није чист.

27 А сутрадан, други дан месеца, опет беше празно место Давидово, а Саул рече Јонатану сину свом: Зашто син Јесејев не дође на обед ни јуче ни данас?

28 А Јонатан одговори Саулу: Врло ме је молио Давид да отиде до Витлејема,

29 рекавши: Пустите ме, јер породица наша има жртву у граду, и сам ми је брат заповедио; ако сам, дакле, нашао милост пред тобом, да отидем и видим браћу своју. Зато није дошао на царев обед.

30 Тада се разгневи Саул на Јонатана, те му рече: Неваљали и непослушни сине! Зар ја не знам да си изабрао сина Јесејевог себи на срамоту и на срамоту својој неваљалој мајци?

31 Јер, докле је жив син Јесејев на земљи, нећеш се утврдити ни ти ни царство твоје; зато пошљи сада и доведи га к мени, јер је заслужио смрт.

32 А Јонатан одговори Саулу оцу свом и рече му: Зашто да се погуби? Шта је учинио?

33 Тада се Саул баци копљем на њ да га убије. Тада виде Јонатан да је отац његов наумио убити Давида.

34 И уста Јонатан од стола његовог, и ништа не једе други дан по младици; јер се забрину за Давида, што га отац осрамоти.

³⁵ А кад би ујутру, изађе Јонатан у поље у време како беше уговорио с Давидом, и с њим једно момче.

³⁶ И рече момку свом: Трчи да ми нађеш стреле које ћу пустити. И момче отрча, а он пусти стрелу преко њега.

³⁷ А кад дође момак до места куда беше застрелио Јонатан, викну Јонатан за момком говорећи: Није ли стрела даље напред?

³⁸ Још викну Јонатан за момком: Брже, не стој. И момак Јонатанов покупи стреле, и врати се господару свом.

³⁹ Али момак не знаше ништа, само Јонатан и Давид знаху шта је.

⁴⁰ И Јонатан даде оружје своје момку који беше с њим, и рече му: Иди, однеси у град.

⁴¹ И кад момак отиде, Давид уста с јужне стране и паде ничице на земљу, и поклони се три пута, и пољубише се, и плакаше обојица, а Давид особито.

⁴² И рече Јонатан Давиду: Иди с миром, као што смо се заклели обојица именом Господњим рекавши: Господ да је сведок између мене и тебе и између мог семена и твог семена довека.

⁴³ И тако Давид уставши отиде, а Јонатан се врати у град.

21

Давид добија од свештеника Ахимелеха свете хлебове и мач Голијатов; бежи краљу Ахису.

¹ Тада Давид дође у Нов к Ахимелеху свештенику; а Ахимелех се уплаши и истрча пред Давида, и рече му: Зашто си сам, и нема никога с тобом?

² А Давид рече Ахимелеху свештенику: Цар ми нешто заповеди, и рече ми: Нико да не дозна зашто те шаљем и шта сам ти заповедио. А слуге сам оправио у то и то место.

³ Него шта имаш при руци? Дај ми пет хлебова, или шта имаш.

⁴ А свештеник одговори Давиду и рече: Немам при руци обичног хлеба; него има светог хлеба; али јесу ли се момци чували од жена?

⁵ А Давид одговори свештенику и рече му: Није било жена код нас ни јуче ни ономадне, откако сам пошао, и судови су у момака били свети. А ако би пут и нечист био, осветиће се данас судовима.

⁶ Тада му даде свештеник хлебове свете, јер не беше хлеба осим хлебова постављених, који беху узети испред Господа да се поставе хлебови топли онај дан кад се они узеше.

⁷ А онде беше онај дан један од слуга Саулових бавећи се пред Господом, коме име беше Доик Идумејац, старешина над пастирима Сауловим.

⁸ И Давид рече Ахимелеху: Имаш ли ту какво копље или мач? Јер ни мача свог ни оружја не понесох, јер ствар царева беше хитна.

⁹ А свештеник рече: Овде је мач Голијата Филистејина, ког си убио у долини Или, увијен у платно иза оплећака; ако хоћеш, узми га, јер другог осим њега нема овде. А Давид рече: Таквог више нема, дај ми га.

¹⁰ Потом се подиже Давид, и побеже онај дан од Саула, и дође к Ахису, цару гатском.

¹¹ А Ахису рекоше слуге његове: Није ли ово Давид, цар земаљски? Нису ли о њему певали играјући и говорећи:

Саул згуби своју хиљаду,
а Давид својих десет хиљада?

¹² И Давид метну ове речи у срце своје, и побоја се веома Ахиса, цара гатског.

¹³ И претвори се пред њима и учини се луд у рукама њиховим; и шараше по вратима, и бацаше пену низ браду своју.

¹⁴ И Ахис рече слугама својим: Ето, видите да је човек луд; што сте ми га довели?

¹⁵ Зар немам доста лудих, него ми доведосте тога да лудује преда мнош? Зар ће тај ући у кућу моју?

22

Давид бежи даље. С помоћу издајника Доика Саул убија осамдесет и пет свештеника.

¹ Тада Давид отиде оданде и утече у пећину одоламску. А кад то чуше браћа његова и сав дом оца његовог, дођоше онамо к њему.

² И скупише се око њега који год беху у невољи и који беху задужени и који год беху тужног срца; и он им поста поглавица; и беше их с њим око четири стотине људи.

³ И оданде отиде Давид у Миспу моавску, и рече цару моавском: Допусти да се отац мој и мати моја склоне код вас докле видим шта ће Бог учинити са мнош.

⁴ И изведе их пред цара моавског, и осташе код њега за све време докле Давид беше у оном граду.

⁵ Али пророк Гад рече Давиду: Немој остати у том граду, иди и врати се у земљу Јудину. И Давид отиде и дође у шуму Арет.

⁶ А Саул чу да се појавио Давид и људи што беху с њим. Тада Саул сеђаше у Гаваји под шумом у Рами, с копљем у руци, а све слуге његове стајаху пред њим.

⁷ И рече Саул слугама својим које стајаху пред њим: Чујте синови Венијаминови; хоће ли вама свима син Јесејев дати њиве и винограде? Хоће ли све вас учинити хиљадницима и стотиницима?

⁸ Те сте се сви сложили на ме, и нема никога да ми јави да се мој син сложио са сином Јесејевим, и нема никога међу вама да мари за ме и да ми јави да је син мој подигао слугу мог на ме да ми заседа, као што се данас види.

⁹ Тада одговори Доик Идумејац, који стајаше са слугама Сауловим, и рече: Видео сам сина Јесејевог где дође у Нов к Ахимелеху, сину Ахитововом.

¹⁰ Он пита за њ Господа, и даде му брашњенице: и мач Голијата Филистејина даде му.

¹¹ Тада цар посла да доведу Ахимелеха, сина Ахитововог свештеника и сав дом оца његовог, свештенике, који беху у Нову. И дођоше сви к цару.

¹² Тада рече Саул: Чуј сада сине Ахитовов. А он одговори: Ево ме, господару.

¹³ А Саул му рече: Зашто сте се сложили на ме ти и син Јесејев, те си му дао хлеба и мач, и питао си Бога за њ, да би устао на ме да ми заседа, као што се види данас?

¹⁴ А Ахимелех одговори цару и рече: А ко је између свих слуга твојих као Давид, веран, и зет царев и послушан теби и поштован у кући твојој?

¹⁵ Еда ли сам сад први пут питао Господа за њ? Сачувај Боже! Нека цар не беди таквим чим слугу свог нити кога у дому оца мог; јер није знао слуга

твој од свега тога ништа.

¹⁶ Али цар рече: Погинућеш, Ахимелеше! И ти и сав дом оца твог.

¹⁷ Тада цар рече слугама које стајаху пред њим: Окрените се и погубите свештенике Господње, јер је и њихова рука с Давидом, и знајући да је побегао не јавише ми. Али слуге цареве не хтеше подигнути руке своје да уложи на свештенике Господње.

¹⁸ Тада рече цар Доику: Окрени се ти, те уложи на свештенике. И окренувши се Доик Идумејац уложи на свештенике, и поби их онај дан осамдесет и пет, који ношаху оплећак ланени.

¹⁹ И у Нову, граду свештеничком, исече оштрим мачем и људе и жене и децу и која сисаху, и волове, и магарице и ситну стоку оштрим мачем.

²⁰ Али утече један син Ахимелеха, сина Ахитововог, по имену Авијатар, и побеже к Давиду.

²¹ И Авијатар јави Давиду да је Саул побио свештенике Господње.

²² А Давид рече Авијатару: Знао сам оног дана кад је био онде Доик Идумејац да ће зацело казати Саулу; ја сам крив за све душе дома оца твог.

²³ Остани код мене, не бој се; јер ко тражи моју душу тражиће и твоју; код мене ћеш бити сачуван.

23

Давид ослобађа град Кеилу од Филистеја; издају га и гоне, али се спасава на чудан начин.

¹ Тада јавише Давиду говорећи: Ево Филистеји ударише на Кеилу, и харају гумна.

² И упита Давид Господа говорећи: Хоћу ли ићи и ударити на те Филистеје? А Господ рече Давиду: Иди, и побићеш Филистеје и избавити Кеилу.

³ А Давиду рекоше људи његови: Ево нас је страх овде у Јудиној земљи, а шта ће бити кад пођемо у Кеилу, на логор филистејски?

⁴ Зато Давид опет упита Господа, а Господ му одговори и рече: Устани, иди у Кеилу, јер ћу ја предати Филистеје у руке твоје.

⁵ Тада отиде Давид са својим људима у Кеилу, и удари на Филистеје, и отера им стоку, и поби их љуто; тако избави Давид становнике кеилске.

⁶ А кад Авијатар, син Ахимелехов, побеже к Давиду у Кеилу, донесе са собом оплећак.

⁷ Потом јавише Саулу да је Давид дошао у Кеилу; и рече Саул: Дао га је Бог у моје руке, јер се затворио ушавши у град, који има врата и преворнице.

⁸ И сазва Саул сав народ на војску да иде на Кеилу и опколи Давида и људе његове.

⁹ Али Давид дознавши да му Саул зло кује, рече Авијатару свештенику: Узми на се оплећак.

¹⁰ И рече Давид: Господе Боже Израиљев! Чуо је слуга Твој да се Саул спрема да дође на Кеилу да раскопа град мене ради.

¹¹ Хоће ли ме Кеиљани предати у његове руке? Хоће ли доћи Саул као што је чуо слуга Твој? Господе Боже Израиљев! Кажи слузи свом. А Господ одговори: Доћи ће.

¹² Опет рече Давид: Кеиљани хоће ли предати мене и моје људе у руке Саулове? А Господ одговори: Предаће.

¹³ Тада се Давид подиже са својим људима, око шест стотина људи, и отидоше из Кеиле, и идоше куда могоше. А кад Саулу јавише да је Давид побегао из Кеиле, тада он не хте ићи.

¹⁴ А Давид се бављахе у пустињи по тврдим местима, и намести се на једном брду у пустињи

Зифу. А Саул га тражаше једнако, али га Господ не даде у његове руке.

¹⁵ И Давид, видећи да је Саул изашао те тражи душу његову, оста у пустињи Зифу, у шуми.

¹⁶ А Јонатан, син Саулов, подиже се и дође к Давиду у шуму, и укрепи му руку у Господу;

¹⁷ и рече му: Не бој се, јер те неће стигнути рука цара Саула оца мог; него ћеш царовати над Израилѐм, а ја ћу бити други за тобом; и Саул, отац мој, зна то.

¹⁸ И учинише њих двојица веру пред Господом; и Давид оста у шуми, а Јонатан отиде кући својој.

¹⁹ Тада дођоше Зифеји к Саулу у Гавају, и рекоше: Не крије ли се Давид код нас по тврдим местима у шуми на брду Ехели надесно од Гесимона?

²⁰ Сада дакле по свој жељи душе своје, царе, изађи, а наше ће бити да га предамо у руке цару.

²¹ А Саул рече: Господ да вас благослови, што ме пожалисте.

²² Идите сада и дознајте још боље и разберите и промотрите где се сакрио и ко га је онде видео; јер ми кажу да је врло лукав.

²³ Промотрите и видите сва места где се крије, па опет дођите к мени кад добро дознате, и ја ћу поћи с вама; и ако буде у земљи, тражићу га по свим хиљадама Јудиним.

²⁴ Тада усташе и отидоше у Зиф пре Саула.

А Давид и људи његови бежу у пустињи Маону у равници надесно од Гесимона.

²⁵ И Саул изађе са својим људима да га тражи; а Давиду јавише, те он сиђе са стене и стаде у пустињи Маону. А Саул кад то чу, отиде за Давидом у пустињу Маон.

²⁶ И Саул иђаше једном страном планине, а Давид са својим људима другом страном планине; и Давид хиђаше да утече Саулу, јер Саул са својим људима опкољаваше Давида и његове људе да их похвата.

²⁷ У том дође гласник Саулу говорећи: Брже ходи; јер Филистеји ударише на земљу.

²⁸ Тада се врати Саул не терајући даље Давида, и отиде пред Филистеје. Отуда се прозва оно место Села-Амалекот.

24

Давид штеди Саула у пећини. Саул увиђа своју неправду.

¹ А Давид отишавши оданде стаде на тврдим местима енгадским.

² И кад се Саул врати одагнавши Филистеје, рекоше му говорећи: Ено Давида у пустињи енгадској.

³ Тада узе Саул три хиљаде људи изабраних из свега Израиља, и отиде да тражи Давида и људе његове по врлетима где су дивокозе.

⁴ И дође к торовима овчијим украј пута где беше пећина; и Саул уђе у њу рад себе; а Давид и његови људи сеђаху у крају у пећини.

⁵ И рекоше Давиду људи његови: Ево дана, за који ти рече Господ: Ево ја ти предајем непријатеља твог у руке да учиниш шта ти је воља. И Давид уста, те полако одсече скут од плашта Сауловог.

⁶ А после задрхта срце Давиду што одсече скут Саулу.

⁷ И рече својим људима: Не дао Бог да то учиним господару свом, помазанику Господњем,

да подигнем руку своју на њ. Јер је помазаник Господњи.

⁸ И одврати речима Давид људе своје и не даде им да устану на Саула. И Саул изашав из пећине пође својим путем.

⁹ Потом Давид уста, и изашав из пећине стаде викати за Саулом говорећи: Царе господине! А Саул се обазре, а Давид се сави лицем до земље и поклони се.

¹⁰ И рече Давид Саулу: Зашто слушаш шта ти кажу људи који говоре: Ето Давид тражи зло твоје?

¹¹ Ево, данас видеше очи твоје да те је Господ био предао данас у моје руке у овој пећини, и рекоше ми да те убијем: али те поштедох, и рекох: Нећу дигнути руку своју на господара свог, јер је помазаник Господњи.

¹² Ево, оче мој, ево види скут од плашта свог у мојој руци: одсекох скут од плашта твог, а тебе не убих; познај и види да нема зла ни неправде у руци мојој, и да ти нисам згрешио; а ти вребаш душу моју да је узмеш.

¹³ Господ нека суди између мене и тебе, и нека ме освети од тебе; али рука се моја неће подигнути на те.

¹⁴ Како каже стара прича: Од безбожних излази безбожност; зато се рука моја неће подигнути на те.

¹⁵ За ким је изашао цар Израилљев? Кога гониш, мртвог пса, буву једну.

¹⁶ Господ нека буде судија, и нека расуди између мене и тебе; Он нека види и расправи моју парницу и избави ме из руке твоје.

¹⁷ А кад изговори Давид ове речи Саулу, рече Саул: Је ли то твој глас, сине Давиде? И

подигавши Саул глас свој заплака.

¹⁸ И рече Давиду: Правији си од мене, јер си ми вратио добро за зло које сам ја теби учинио.

¹⁹ И данас си ми показао да ми добро чиниш; јер ме Господ даде теби у руке, а ти ме опет не уби.

²⁰ И ко би нашавши непријатеља свог пустио га да иде добрим путем? Господ нека ти врати добро за ово што си ми учинио данас.

²¹ И сада, ево, знам да ћеш зацело бити цар, и јако ће бити у твојој руци царство Израилјево.

²² Зато ми се сада закуни Господом да нећеш истребити семе моје после мене, ни име моје затрти у дому оца мог.

²³ И закле се Давид Саулу; и Саул отиде кући својој, а Давид и људи његови отидоше на тврдо место.

25

Самуилова смрт. Навалова неразумност и Авигејина разумност.

¹ У том умре Самуило и сабра се сав Израилљ, и плакаше за њим, и погребеше га у дому његовом у Рами.

А Давид уста и сиђе у пустињу фаранску.

² А беше један човек у Маону, а стока му беше на Кармилу; и беше човек врло богат, јер имаше три хиљаде оваца и хиљаду коза, и тада стрижаше овце своје на Кармилу.

³ И беше име том човеку Навал, а жени му име Авигеја; и она беше жена разумна и лепа, а он беше тврда срца и opak, а беше од рода Халеговог.

⁴ И Давид чу у пустињи да Навал стриже овце.

⁵ И посла Давид десет момака, и рече Давид момцима: Идите на Кармил, и отидите к Навалу, и поздравите га од мене.

⁶ И реците му: Здраво! И мир да ти је, и дому твом да је мир, и свему што имаш да је мир!

⁷ Чуо сам да стрижеш овце; пастири су твоји бивали код нас, и не учинисмо им неправде, и ништа им није нестало докле год беху на Кармилу.

⁸ Питај слуге своје, и казаће ти. Нека ови момци нађу милост пред тобом, јер дођосмо у добар дан. Дај слугама својим и Давиду сину свом што ти дође до руке.

⁹ И дођоше момци Давидови, и казаше Навалу у име Давидово све ове речи, и ућуташе.

¹⁰ А Навал одговори слугама Давидовим и рече: Ко је Давид? И ко је син Јесејев? Данас има много слуга које беже од својих господара.

¹¹ Еда ли ћу узети хлеб свој и воду своју и месо што сам поклао за људе који ми стрижу овце, па дати људима којих не знам одакле су?

¹² Тада се вратише момци Давидови својим путем, вратише се, и дошавши казаше му све ове речи.

¹³ А Давид рече својим људима: Припашите сваки свој мач. И припасаше сваки свој мач, и Давид припаса свој мач; и пође за Давидом до четири стотине људи, а двеста осташе код пртљага.

¹⁴ Али Авигеји, жени Наваловој, каза један између слуга његових говорећи: Ево, Давид посла из пустиње посланике да поздрави господара нашег, а он их отера.

¹⁵ А ти су нам људи били врло добри. Нити нам учинише криво, нити нам чега нестало докле год бејасмо код њих у пољу.

¹⁶ Него нам беху зидови и ноћу и дању, докле год бејасмо код њих пасући овце.

¹⁷ Зато сада гледај и промисли шта ћеш чинити, јер је готово зло господару нашем и свему дому његовом; а он је зао човек, да му се не може говорити.

¹⁸ Тада Авигеја брже узе двеста хлебова и две мешине вина и пет оваца зготовљених и пет мерица прженог жита, и сто гроздова сувог грожђа и двеста грудa сувих смокава, и метну на магарце.

¹⁹ И рече момцима својим: Хајдете напред, а ја ћу ићи за вама. А мужу свом Навалу ништа не рече.

²⁰ И седавши на магарца иђаше испод горе, а гле Давид и људи његови силажаху пред њу, и сукоби се с њима.

²¹ А Давид говораше: Еле сам залуду чувао све што је тај имао у пустињи да му ништа не беше нестало од свега што има; јер ми врати зло за добро.

²² То нека учини Бог непријатељима Давидовим и то нека дода, ако му до зоре од свега што има оставим и оно што мокри уз зид.

²³ А кад Авигеја угледа Давида, брже сиђе с магарца, и паде пред Давидом на лице своје и поклони се до земље;

²⁴ и паднувши му к ногама рече: На мени, господару, нека буде та кривица; али да проговори слушкиња твоја теби, и чуј речи слушкиње своје.

²⁵ Нека господар мој не гледа на тог неваљалог човека, Навала, јер је као име што му је; Навал му је име, и безумље је код њега. А ја слушкиња твоја нисам видела момке господара свог које си слао.

²⁶ Зато сада, господару, тако жив био Господ и тако жива била душа твоја, Господ ти не да да

идеш на крв и да се осветиш својом руком. Зато сада нека буде непријатељима твојим као Навалу и свима који траже зла господару мом.

²⁷ Ево дар што је донела слушкиња господару свом, да се да момцима који иду за господарем мојим.

²⁸ Опрости слушкињи својој кривицу; јер ће Господ зацело начинити тврду кућу господару мом; јер ратове Господње води господар мој и није се нашло зло на теби никад за твог века.

²⁹ И да устане човек да те гони и тражи душу твоју, душа ће господара мог бити везана у свежњу живих код Господа Бога твог, а душе ће непријатеља твојих бацити као из праћке.

³⁰ И кад Господ учини господару мом свако добро које ти је обрекао, и постави те вођом Израилју,

³¹ неће ти бити спотицања ни саблазни срцу господара мог да је пролио крв низашта и да се сам осветио господар мој. И кад учини Господ добро господару мом, опоменућеш се слушкиње своје.

³² Тада рече Давид Авигеји: Да је благословен Господ Бог Израилљев, који те данас посла мени на сусрет!

³³ И да су благословене речи твоје, и ти да си благословена, која ме одврати данас да не идем на крв и осветим се својом руком.

³⁴ Доиста, тако жив био Господ Бог Израилљев, који ми не даде да ти учиним зло, да ми ниси брже изашла на сусрет, не би остало Навалу до зоре ни оно што уза зид мокри.

³⁵ И прими Давид из руке њене шта му беше донела, и рече јој: Иди с миром кући својој; ето, послушах те, и погледах на те.

³⁶ Потом се Авигеја врати к Навалу; а гле, код њега гозба у кући, као царска гозба, и срце Навалу беше весело, и беше пијан врло. Зато му она не рече ништа до јутра.

³⁷ А ујутру кад се Навал отрезни, каза му жена све ово; а у њему обамре срце његово, и он поста као камен.

³⁸ А кад прође до десет дана, удари Господ Навала, те умре.

³⁹ А кад Давид чу да је умро Навал, рече: Да је благословен Господ, који освети срамоту моју од Навала, и задржа слугу свог ода зла, а обрати Господ Навалу на главу злоћу његову. Потом посла Давид и поручи Авигеји да ће је узети за жену.

⁴⁰ И слуге Давидове дођоше к Авигеји на Кармил, и рекоше јој говорећи: Давид нас посла к теби да те узме за жену.

⁴¹ А она уста и поклони се лицем до земље, и рече: Ево слушкиње твоје, да служи и да пере ноге слугама господара свог.

⁴² Потом брже уста Авигеја, и седе на магарца, и пет девојака њених пође за њом, и отиде за посланицима Давидовим, и поста му жена.

⁴³ А Давид узе и Ахиноаму из Језраела: и обе му беху жене.

⁴⁴ Јер Саул даде Михалу кћер своју, жену Давидовом, Фалтију сину Лаисовом из Галима.

26

Давид узима Саулово копље и чашу за воду и посрамљује га по други пут штеђењем живота његовог.

¹ Опет дођоше Зифеји к Саулу у Гавају говорећи: Не крије ли се Давид на брду Ехели према Гесимону?

² А Саул се подиже и сиђе у пустињу зифску, и с њим три хиљаде људи изабраних из Израилџа, да тражи Давида у пустињи зифској.

³ И стаде Саул у логор на брду Ехели према Гесимону крај пута; а Давид оста у пустињи, и опази да Саул иде за њим у пустињу.

⁴ И посла Давид уходе, и од њих дозна зацело да је дошао Саул.

⁵ Тада се подиже Давид и дође на место где Саул беше с војском. И Давид виде место где спаваше Саул и Авенир син Ниров војвода његов; а спаваше Саул међу колима а народ лежаше око њега.

⁶ И Давид проговори и рече Ахимелеху Хетејину и Ависају сину Серујином брату Јоавовом: Ко ће сићи са мношћем к Саулу у логор? А Ависај одговори: Ја ћу сићи с тобом.

⁷ И тако Давид и Ависај дођоше ноћу к народу; а гле, Саул лежаше и спаваше између кола, и копље му беше чело главе пободено у земљу; Авенир пак и народ лежаху око њега.

⁸ Тада рече Ависај Давиду: Данас ти даде Бог непријатеља твог у руке; зато сада да га прободем копљем за земљу једанпут, нећу више.

⁹ А Давид рече Ависају: Немој га убити; јер ко ће подигнути руку своју на помазаника Господњег и бити прав?

¹⁰ Још рече Давид: Тако жив био Господ, Господ ће га убити, или ће доћи дан његов да умре, или ће изаћи у бој и погинути.

¹¹ Не дао ми Бог да дигнем руку своју на помазаника Господњег! Него узми сада копље

што му је чело главе и чашу за воду, па да идемо.

¹² И Давид узео копље и чашу за воду, што беше чело главе Саулу, и отидоше; и нико их не виде и не осети, нити се који пробуди, него сви спаваху, јер беше напао на њих тврд сан од Господа.

¹³ И Давид, прешавши на другу страну, стаде наврх брда издалека; и беше између њих много места.

¹⁴ И стаде Давид викати народ и Авенира сина Нировог говорећи: Што се не одазиваш, Авенире? А Авенир се одазва и рече: Који си ти што вичеш цара?

¹⁵ А Давид рече Авениру: Ниси ли ти јунак? И ко је као ти у Израиљу? Зашто ниси чувао цара господара свог? Јер је ишао један из народа да убије господара твог.

¹⁶ Ниси добро радио. Тако да је жив Господ, заслужили сте смрт што нисте чували господара свог, помазаника Господњег. Ето, гледај, где је копље царско и чаша за воду што му беше чело главе?

¹⁷ Тада Саул позна глас Давидов, и рече: Је ли то твој глас, сине Давиде? А Давид рече: Мој је глас, царе господару!

¹⁸ Још рече: Зашто господар мој гони слугу свог? Јер шта сам учинио? И како је зло у руци мојој?

¹⁹ Зато сада царе господару мој, послушај речи слуге свог. Ако те Господ дражи на мене, нека му је угодан принос твој; ако ли синови човечији, проклету су пред Господом, јер ме изагнаше данас да се не држим наследства Господњег, и рекоше: Иди, служи туђим боговима.

²⁰ Али сада да не падне крв моја на земљу далеко од очију Господњих, јер цар Израиљев

изађе да тражи буву једну, као кад ко гони јаребицу по планини.

²¹ Тада рече Саул: Згрешио сам; врати се, сине Давиде, нећу ти више чинити зла, кад ти данас драга би душа моја; ево, лудо сам радио и погрешио сам веома.

²² А Давид одговори и рече: Ево копља царевог; нека дође који од момака и нека га узме.

²³ А Господ ће платити свакоме по правди његовој и по вери његовој. Јер те беше предао Господ данас у руке моје, али не хтех дигнути руке своје на помазаника Господњег.

²⁴ И зато, ево, како је данас мени драга била душа твоја, тако нека буде драга моја душа пред Господом, и нека ме избави из сваке невоље.

²⁵ А Саул рече Давиду: Да си благословен, сине мој Давиде! Извршићеш и надвладаћеш. Тада Давид отиде својим путем, а Саул се врати у своје место.

27

Давид у Сиклагу у земљи Филистејској.

¹ Али Давид рече у срцу свом: Погинућу кадгод од руке Саулове; нема боље за ме него да побегнем у земљу филистејску, те ће ме се Саул оканити и неће ме више тражити по крајевима Израиљевим; тако ћу се избавити из руку његових.

² Тада се подиже Давид и отиде са шест стотина људи који беху с њим к Ахису, сину Моаховом, цару гатском.

³ И оста Давид код Ахиса у Гату и људи његови, сваки са својом породицом, Давид са две жене своје, Ахиноамом из Језраела и Авигејом из Кармила, женом Наваловом.

⁴ И кад јавише Саулу да је Давид утекао у Гат, преста га тражити.

⁵ А Давид рече Ахису: Ако сам нашао милост пред тобом, нека ми даду место у коме граду ове земље, да седим онде, јер зашто да седи слуга твој с тобом у царском граду?

⁶ И даде му Ахис оног дана Сиклаг. Зато Сиклаг припада царевима Јудиним до данашњег дана.

⁷ И оста Давид у земљи филистејској годину и четири месеца.

⁸ И излажаше Давид са својим људима, и удараше на Гесуреје и Герзеје и на Амалике; јер ти народи живљаху од старине у оној земљи од Сура па до земље мисирске.

⁹ И пустошаше Давид ону земљу не остављајући у животу ни човека ни жене, и отимаше овце и волове и магарце и камиле и рухо, и враћајући се долажаше к Ахису.

¹⁰ И Ахис питаше: Где сте данас ударали? А Давид говораше: На јужну страну Јудину, и на јужну страну јерамеилску, и на јужну страну кенејску.

¹¹ Али не остављаше Давид у животу ни човека ни жене да доведе у Гат говорећи: Да нас не туже говорећи: Тако је урадио Давид. И такав му беше обичај за све време докле беше у земљи филистејској.

¹² И Ахис вероваше Давиду, и говораше: Баш се омразио с народом својим Израиљем; зато ће ми бити слуга довека.

28

Саул код жене у Ендору.

¹ И у оно време скупише Филистеји војску своју да завојште на Израилља; и рече Ахис Давиду: Знај да ћеш ићи са мношвом на војску ти и твоји људи.

² А Давид рече Ахису: Сад ћеш видети шта ће учинити твој слуга. А Ахис рече Давиду: Зато ћу те поставити да си чувар главе моје свагда.

³ А Самуило беше умро, и плака за њим сав Израилљ, и погребеше га у Рами, у његовом граду. И Саул беше истребио из земље гатаре и врачаре.

⁴ И Филистеји скупивши се дођоше и стадоше у логор код Сунима; скуп и Саул све Израилљце, и стадоше у логор код Гелвује.

⁵ Саул пак видећи војску филистејску уплаши се, и срце му уздрхта веома.

⁶ И упита Саул Господа, али му Господ не одговори ни у сну ни преко Урима, ни преко пророка.

⁷ И Саул рече слугама својим: Тражите ми жену с духом врачарским, да отидем к њој и упитам је. А слуге му рекоше: Ево у Ендору има жена у којој је дух врачарски.

⁸ Тада се Саул преруши обукав друге хаљине, и отиде са два човека, и дође к оној жени ноћу; и он јој рече: Хајде врачај ми духом врачарским, и дозови ми оног ког ти кажем.

⁹ Али му жена рече: Та ти знаш шта је учинио Саул и како је истребио из земље гатаре и врачаре; зашто дакле мећеш замку души мојој да ме убијеш?

¹⁰ А Саул јој се закле Господом говорећи: Тако жив био Господ! Неће ти бити ништа за то.

¹¹ Тада рече жена: Кога да ти дозовем? А он рече: Самуила ми дозови.

¹² А кад жена виде Самуила, повика гласно, и рече жена Саулу говорећи: Зашто си ме

преварио? Та ти си Саул.

¹³ А цар јој рече: Не бој се; него шта си видела? А жена рече Саулу: Божове сам видела где излазе из земље.

¹⁴ Он јој опет рече: Какав је? Она му рече: Стар човек излази огрнут плаштем. Тада разуме Саул да је Самуило, и сави се лицем до земље и поклони се.

¹⁵ А Самуило рече Саулу: Зашто си ме узнемирио и изазвао? Одговори Саул: У невољи сам великој, јер Филистеји завојштише на ме, а Бог је одступио од мене, и не одговори ми више ни преко пророка ни у сну, зато позвах тебе да ми кажеш шта ћу чинити.

¹⁶ А Самуило рече: Па што мене питаш, кад је Господ одступио од тебе и постао ти непријатељ?

¹⁷ Господ је учинио како је казао преко мене; јер је Господ истргао царство из твоје руке и дао га ближњему твом Давиду;

¹⁸ јер ниси послушао глас Господњи, нити си извршио жестоки гнев Његов на Амалику; зато ти је данас Господ то учинио.

¹⁹ И Господ ће предати и Израилља с тобом у руке Филистејима; те ћеш сутра ти и синови твоји бити код мене; и логор израиљски предаће Господ у руке Филистејима.

²⁰ А Саул уједанпут паде на земљу колики је дуг, јер се врло уплаши од речи Самуилових, и не беше снаге у њему, јер не беше ништа јео сав дан и сву ноћ.

²¹ Тада жена приступи к Саулу и видећи га врло уплашеног рече му: Ево, слушкиња те је твоја послушала, и нисам за живот свој марила да бих те послушала шта си ми казао.

²² Него сада и ти послушај шта ће ти слушкиња твоја казати: Поставићу ти мало хлеба, те једи да се окрепиш да се можеш вратити својим путем.

²³ А он не хте, и рече: Нећу јести. Али навалише на њ слуге његове и жена, те их послуша, и уставши са земље седе на постељу.

²⁴ А жена имаше код куће теле угојено, и брже га закла, и узе брашна те умеси и испече хлебове пресне.

²⁵ Потом постави Саулу и слугама његовим, те једоше. А после усташе и отидоше исте ноћи.

29

Филистеји враћају Давида.

¹ А Филистеји скупише сву војску своју код Афека, а Израилъ стаде у логор код извора у Језраелу.

² И кнезови филистејски иђаху са стотинама и хиљадама; а Давид и његови људи иђаху најпосле с Ахисом.

³ И рекоше кнезови филистејски: Шта ће ти Јевреји? А Ахис рече кнезовима филистејским: Није ли ово Давид слуга цара израиљског Саула, који је код мене толико времена, толико година, и не нађох на њему ништа откако је добегао до овог дана?

⁴ Али се расрдише на њ кнезови филистејски, и рекоше му кнезови филистејски: Пошљи натраг тог човека, нека се врати у своје место, где си га поставио, и нека не иде с нама у бој, да се не окрене на нас у боју; јер чим би се опет умилио господару свом ако не главама ових људи?

⁵ Није ли то Давид о коме се певало играјући и говорило:

Згуби Саул своју хиљаду,
али Давид својих десет хиљада?

⁶ Тада Ахис дозвољава Давида, и рече му: Тако био жив Господ, ти си поштен, и мило ми је да ходиш са мном у бој; јер не нађох никаквог зла на теби откако си дошао до овог дана; али ниси по вољи кнезовима.

⁷ Него врати се и иди с миром да не учиниш шта што не би било мило кнезовима филистејским.

⁸ А Давид рече Ахису: Али шта сам учинио? Шта ли си нашао на слуги свом откако сам код тебе до овог дана, да не идем да се бијем с непријатељима господара свог цара?

⁹ А Ахис одговарајући рече Давиду: Знам; доиста си ми мио као анђео Божји; али кнезови филистејски рекоше: Нека не иде с нама у бој.

¹⁰ Него устани сутра рано са слугама господара свог које су дошле с тобом; устаните рано чим сване, па идите.

¹¹ И урани Давид и људи његови, и отиде рано, и врати се у земљу филистејску; а Филистеји отидоше у Језраел.

30

Амалици опљачкали Сиклаг и Давид им одузима плен.

¹ И трећи дан дође Давид са својим људима у Сиклаг, а Амалици беху ударили на јужну страну и на Сиклаг, и развалили Сиклаг и огњем га спалили.

² И беху заробили женскиње које беше онде, и мало и велико; али не беху убили никога, него их беху одвели и отишли својим путем.

³ И кад Давид дође са својим људима у град, а то град спаљен огњем, и жене њихове и синови и кћери њихове заробљене.

⁴ И подиже Давид и народ који беше с њим глас свој, и плакаше докле већ не моглоше плакати.

⁵ И обе жене Давидове заробише се, Ахиноама из Језраела и Авигеја из Кармила, жена Навалова.

⁶ И Давид беше на муци великој, јер народ говораше да га заспу камењем; јер жалостан беше сав народ, сваки за синовима својим и за кћерима својим; али се Давид охрабри у Господу Богу свом.

⁷ И рече Давид Авијатару свештенику сину Ахимелеховом: Узми оплећак за ме. И узе Авијатар оплећак за Давида.

⁸ И упита Давид Господа говорећи: Хоћу ли потерати ту чету? Хоћу ли је стигнути? А Господ му рече: Потерај, јер ћеш зацело стигнути и избавићеш.

⁹ И пође Давид са шест стотина људи што беху с њим, и дођоше до потока Восора; и онде осташе једни.

¹⁰ А Давид са четири стотине људи потера даље, а двеста људи оста, који сусташе те не моглоше прећи преко потока Восора.

¹¹ И нађоше једног Мисирца у пољу, и доведоше га к Давиду, и дадоше му хлеба да једе и воде да пије,

¹² и дадоше му груду смокава и два грозда сува. И поједавши опорави се, јер три дана и три ноћи не беше ништа јео нити воде пио.

¹³ Тада му рече Давид: Чији си ти? И одакле си? А он рече: Ја сам родом Мисирац, слуга једног Амалика, а господар ме остави, јер се разболех пре три дана.

¹⁴ Ударисмо на јужну страну херетејску и на Јудину и на јужну страну Халевову, и Сиклаг спалисмо огњем.

¹⁵ А Давид му рече: Би ли ме могао одвести к тој чети? А он рече: Закуни ми се Богом да ме нећеш погубити ни издати у руке мом господару, па ћу те одвести к тој чети.

¹⁶ И одведе га; и гле, они се беху раширили по свој земљи оној једући и пијући и веселећи се великим пленом који запленише из земље филистејске и из земље Јудине.

¹⁷ И Давид их би од вечера до вечера другог дана, те нико не утече, осим четири стотине младића, који седавши на камиле побегоше.

¹⁸ И тако избави Давид све што беху узели Амалици, и обе жене своје избави Давид.

¹⁹ И ништа не изгубише, ни мало ни велико, ни синове ни кћери, ни шта од плена и од свега што им беху узели; све поврати Давид.

²⁰ Такође узе Давид и остале све овце и волове, које гонећи пред својом стоком говораху: Ово је плен Давидов.

²¹ И кад се врати Давид к оним двеста људи који беху сустали те не могаше ићи за Давидом, и које остави на потоку Восору, изиђоше на сусрет Давиду и народу који беше с њим. И Давид приступивши к народу поздрави их.

²² Тада проговорише сви зли и неваљали људи између оних који су ишли с Давидом, и рекоше: Што нису ишли с нама, зато да им не дамо од плена који избависмо, него сваки жену своју и синове своје нека узму, па нек иду.

²³ Али Давид рече: Немојте тако чинити, браћо моја, с оним што нам је дао Господ који нас је

сачувао и дао нам у руке чету која беше изашла на нас.

²⁴ И ко ће вас послушати у томе? Јер какав је део оном који иде у бој такав је и оном који остане код пртљага; једнако треба да поделе.

²⁵ Тако би од тог дана унапредак, и то поста уредба и закон у Израиљу до данас.

²⁶ И кад дође Давид у Сиклаг, посла он плена старешинама Јудиним, пријатељима својим, говорећи: Ево вам дар од плена непријатеља Господњих;

²⁷ онима у Ветилу, и онима у Рамоту на југу, и онима у Јатиру,

²⁸ и онима у Ароиру, и онима у Сифмоту, и онима у Естемоји,

²⁹ и онима у Рахалу, и онима у градовима јерамеилским, и онима у градовима кенејским,

³⁰ и онима у Орми, и онима у Хор-Асану, и онима у Атаху,

³¹ и онима у Хеврону и по свим местима у која је долазио Давид с људима својим.

31

Пропаст Саула и његових синова.

¹ А Филистеји се побише с Израиљцима, и побегоше Израиљци испред Филистеја, и падаху мртви на гори Гелвуји.

² И стигоше Филистеји Саула и синове његове; и погубише Филистеји Јонатана и Авинадава и Мелхи-Сува, синове Саулове.

³ И бој поста жешћи око Саула, и нађоше га стрелци, и он се врло уплаши од стрелаца.

⁴ И рече Саул момку који му ношаше оружје: Извади мач свој и прободи ме, да не дођу ти

необрезани и прободу ме и наругају ми се. Али не хте момак што му ношаше оружје, јер га беше врло страх. Тада Саул узео мач, и баци се на њ.

⁵ А кад момак који ношаше оружје виде Саула мртвог, баци се и он на свој мач и умре с њим.

⁶ Тако погибе Саул и три сина његовог и момак који му ношаше оружје и сви људи његови заједно, оног дана.

⁷ А Израиљци који беху с ове стране потока и с ову страну Јордана кад видеше где Израиљци побегоше и где погибе Саул и његови синови, оставише градове и побегоше, те дођоше Филистеји и осташе у њима.

⁸ А сутрадан дођоше Филистеји да свлаче мртве; и нађоше Саула и три сина његовог где леже на гори Гелвуји.

⁹ И одсекоше му главу, и скидоше оружје с њега, и послаше у земљу филистејску на све стране да се објави у кући његових лажних богова и по народу.

¹⁰ И оставише оружје његово у кући Астаротиној, а тело његово обесише на зид вет-сански.

¹¹ А чуше становници у Јавису Галадовом шта учинише Филистеји од Саула.

¹² И подигоше се сви људи храбри, и ишавши сву ноћ скидоше тело Саулово и телеса синова његових са зида вет-санског, па се вратише у Јавис, и онде их спалише.

¹³ И узеше кости њихове и погребоше их под дрветом у Јавису, и постише седам дана.

**Свето писмо или Библија Превод
Даничић-Караџић
The Holy Bible in Serbian, Daničić-Karadžić
translation, Cyrillic Alphabet**

Public Domain

Language: српски (Serbian)

Овај превод Библије је у јавном власништву (није заштићен ауторским правима).

2025-12-31

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 31 Dec 2025 from source files
dated 31 Dec 2025

0a850a1f-1f62-5a53-8998-5f6da46dcea8